

karanlık kitaplık

ALVIN SCHWARTZ

tüylerinizi ürpertecek yepyeni öyküler

ithaki

"Kesinlikle tüyler ürpertici bir antoloji."
—*Publishers Weekly*

Korkunç Öyküler 3

Korkunç Öyküler serisinde halkbilimci Alvin Schwartz yüzyıllardır insanları her daim korkutan, dilden dile dolaşan ve farklı yerlerde farklı versiyonları bulunan tüyler ürpertici öyküler ile şehir efsanelerini kendine has tekinsiz üslubuyla yeniden anlatıyor.

Üç cildin sonuncusunda, otostop yapan bir hayalet, çalınan organlarının peşindeki bir ölü, kurda dönüşen bir kız, canlanan kötücül bir korkuluk, bir aileye musallat olan *poltergeist* ve daha fazla korkunç öykü anlatılıyor.

Mezarlıktan gelen seslere kulak verme!

Çeviren: Eren Abaka

ithaki

www.ithaki.com.tr

9 786258 475166

/ithakiyayinlari

ALVIN SCHWARTZ

Halk mizahı, halk yaşamı ve halk kültürünün diğer yönleri hakkında gençlere yönelik on beşten fazla kitabın yazarıdır. Ayrıca el sanatları, müzeler ve şehir yaşamı gibi çeşitli konularda da yazdı. 1992 yılında, 64 yaşında hayata gözlerini yumduğunda geride bir eş ve dört çocuk bıraktı.

Korkunç Öyküler 3: Tüylerinizi Ürpertecek Yepyeni Öyküler

Alvin Schwartz
Orijinal Adı: *Scary Stories 3: More Tales to Chill Your Bones*

İthaki Yayınları - 1997
Karanlık Kitaplık - 48

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Emre Aygün & Yankı Enki*
Yayına Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Düzelti: *Yankı Enki*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Kapak İllüstrasyonu: *Ebrahel Lurci*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Ekim 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-8475-16-6
Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Eren Abaka, 2021
© Alvin Schwartz, 1991
© İthaki, 2021

Türkçe telif hakkı Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla yapılan anlaşmayla alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki[TM] Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

karanlık kitaplık

Alvin Schwartz

Korkunç Öyküler 3

Tüylerinizi Ürpertecek Yepyeni Öyküler

Çeviren
Eren Abaka

ithaki

Justin'e...

Öcüler

Genç kız akşam yemeğine geç kalıyordu. Bu yüzden mezarlıktaki kestirme yola girdi. Ama bu da onun gerilmesine sebep oldu. Başka bir kızın hemen ileride yürüdüğünü görünce yetişmek için acele etti.

"Seninle yürümemin bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Gece mezarlıktan geçmek beni korkutuyor da."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi diğer kız. "Yaşarken ben de böyle hissederdim."

Bizi korkutan her türden şey var.

Ölüler bizi korkutuyor çünkü bir gün onlar gibi öleceğiz.

Karanlık bizi korkutuyor çünkü karanlıkta neyin beklediğini bilmiyoruz. Geceleri yaprakların hışırtısı, dalların çıtırtısı veya birinin fısıldaması bizi huzursuz eder. Yaklaşan ayak sesleri de. Gölgelerde gördüğümüzü sandığımız tuhaf şekiller de – belki bir insan ya da büyük bir hayvan ya da zorlukla seçebildiğimiz korkunç bir şey.

İnsanlar, gördüğümüzü sandığımız bu yaratıklara "öcü" der. Onları hayal ediyoruz, derler. Ama zaman zaman bir öcünün gerçek olduğu ortaya çıkar.

Garip olaylar bizi de korkutur. Bir hayvan tarafından büyütülen, bizim gibi insan olan bir erkek ya da kızın havlayıp, uluduğunu ve elleriyle ayakları üzerinde koştuğunu duyarız. Bunun düşüncesi bile kanımızı dondurur. Bir insanın vücudunda yuvalanan böcekleri ya da gerçeğe dönüşen bir kâbusu duyarız ve ürpeririz. Eğer böyle şeyler gerçekten oluyorsa bizim de başımıza gelebilir.

Korkunç öykülerin yayılması da böyle korkulardan kaynaklanı-

yor işte. Bu, derlediğim o türdeki öykülerden oluşan üçüncü kitap. Bazılarını tanıştığım insanlardan öğrendim. Halkbilimi arşivlerinde ve kütüphanelerde başka öyküler de buldum. Öğrendiğimiz masallarda hep yaptığımız gibi onları kendi tarzımda anlattım.

Bu kitaptaki öykülerden bazıları son zamanlarda anlatıldı. Ancak bildiğimiz kadarıyla diğerleri kültürümüzün bir parçası hâline geldi. Bir kişi başka birine anlatırken ayrıntılar değişmiş olabilir. Ne var ki öykünün kendisi değişmiyor, çünkü bir zamanlar insanları korkutan şeyler hâlâ onları korkutmaya devam ediyor.

Bulduğum öykülerden birinin başta yeni olduğunu sandım. "Otobüs Durağı" adını verdiğim. Daha sonra benzer bir öykünün iki bin yıl önce antik Roma'da anlatıldığını keşfettim. Ama o öyküde olaya karışan genç kadının adı bizim öykümüzdeki gibi Joanna değil, Philinnion'du.

Bu kitaptaki öyküler gerçek mi? "Bela" adındaki öyle. Diğerleri hakkında emin değilim. Çoğunun en azından küçük bir kısmı gerçek olabilir, çünkü bazen garip şeyler olur ve insanlar bunları anlatmayı, daha iyi öykülere dönüştürmeyi severler.

Günümüzde çoğu insan hayaletlere, garip olaylara ve bunun gibi şeylere inanmadıklarını söylüyor. Yine de ölülerden ve karanlıktan korkuyorlar. Ve hâlâ gölgelerde bekleyen öcüler görüyorlar. Ve hâlâ insanların her zaman yaptığı gibi korkutucu öyküler anlatıyorlar.

Princeton, New Jersey
ALVIN SCHWARTZ

ÖLÜM GELDİĞİNDE

Ölüm geldiğinde genellikle öykünün sonu olur.
Ancak bu öykülerde ölüm sadece başlangıç.

Randevu

On altı yaşında bir oğlan, büyükbabasının at çiftliğinde çalışıyordu. Bir sabah bir iş için kasabaya kamyonetle gitti. Ana caddede yürürken Ölüm'ü gördü. Ölüm ona gelmesi için işaret etti.

Oğlan olabildiğince hızlı bir şekilde kamyonetle geri döndü ve büyükbabasına olan biteni anlattı. "Kamyoneti bana ver," diye yalvardı. "Şehre gideceğim. Beni orada asla bulamaz."

Büyükbabası ona kamyoneti verdi ve oğlan hızla uzaklaştı. O gittikten sonra büyükbabası Ölüm'ü aramak için kasabaya gitti. Onu bulduğunda sordu: "Torunumu neden bu şekilde korkuttun? O sadece on altı yaşında. Ölmek için çok genç."

"Bunun için üzgünüm," dedi Ölüm. "Ona kaş göz işareti yapmak istememiştim. Ama onu burada gördüğüme *şaşırdım*. Anlarsın ya, onunla bu öğleden sonra bir randevum var – şehirde."

Otobüs Durağı

Ed Cox sağanak yağmurda işten eve arabayla dönüyordu. Trafik ışığının değişmesini beklerken genç bir kadının tek başına otobüs durağında beklediğini gördü. Şemsiyesi yoktu ve sırılsıklamdı.

"Farmington'a mı gidiyorsunuz?" diye seslendi Ed.

"Evet, öyle," dedi kadın.

"Eve bırakmamı ister misiniz?"

"İsterim," dedi kadın ve arabaya bindi. "Adım Joanna Finney. Beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

"Ben Ed Cox," dedi adam, "ve rica ederim."

Yolda durmadan konuştular ve konuştular. Kadın ona ailesinden, işinden ve okula nerede gittiğinden bahsetti, adam da ona kendisinden bahsetti. Kadının evine ulaştıklarında yağmur durmuştu.

"Yağmur yağdığına sevindim," dedi Ed. "Yarın işten sonra dışarı çıkmak ister misin?"

"Çok isterim," dedi Joanna.

Kadın, işyerine yakın olduğu için ondan otobüs durağında buluşmalarını istedi. Öyle iyi vakit geçirdiler ki ondan sonra birçok kez dışarı çıktılar. Her zaman otobüs durağında buluşuyor ve ayrılıyorlardı. Ed onu her görüşünde daha çok seviyordu.

Ama randevuya çıkacakları bir gece Joanna gelmedi. Ed neredeyse bir saat otobüs durağında bekledi. "Belki bir sorun vardır," diye düşündü ve onun Farmington'daki evine gitti. Kapıyı yaşlı bir kadın açtı.

"Ben Ed Cox," dedi adam. "Belki Joanna benden size bahsetmiş-

tir. Onunla bu gece bir randevum vardı. İşyerinin yanındaki otobüs durağında buluşacaktık. Ama gelmedi. O iyi mi?"

Sanki tuhaf bir şey söylemiş gibi kadın ona bakıyordu.

"Joanna'nın annesiyim," dedi yaşlı kadın yavaşça. "Joanna şu anda burada değil. Ama neden içeri gelmiyorsun?"

Ed şömine rafındaki bir resmi işaret etti. "Tıpkı ona benziyor," dedi.

"Öyleydi, bir zamanlar," diye karşılık verdi yaşlı kadın. "Ama bu resim o senin yaşındayken çekildi – yaklaşık yirmi yıl önce. Birkaç gün sonra yağmurda o otobüs durağında bekliyordu. Ona bir araba çarptı ve o öldü."

Hızlı ve Daha Hızlı

Sam ve kuzeni Bob ormanda yürüyüşe çıktılar. Hışırdayan yapraklar ve arada sırada öten bir kuş dışında etraf sessizdi. "Burası çok sessiz," diye fısıldadı Bob.

Ama çok geçmeden bu değişti. Birkaç dakika sonra iki çocuk boğuşmaya, bağırmaya ve birbirlerini kovalamaya başladı. Sam bir ağacın arkasına çömeldi. Bob geçtiğinde Sam de ona doğru atıldı. Sonra Bob önden gitti ve bir çalının arkasına saklandı. Aşağı baktığında eski bir davulun ayaklarının dibinde durduğunu gördü.

"Sam! Bak ne buldum," diye seslendi. "Tamtama benziyor. Bahse varım yüz yıllıktır."

"Üzerindeki kırmızı lekelere bak," dedi Sam. "Bahse varım birinin kanıdır. Hadi buradan gidelim."

Ancak Bob davulu çalmaya karşı koyamadı. Yere oturdu ve onu bacaklarının arasında tuttu. Ona bir eliyle sonra diğeriyle, önce yavaşça sonra hızlı ve daha hızlı bir şekilde vurmaya başladı, sanki duramıyordu.

Aniden ormandan bağırışlar ve toynak sesleri geldi. Bir ağaç sırasının arkasından bir toz bulutu yükseldi. Sonrasında ise at sırtındaki adamlar onlara doğru koşuyordu.

"Bob! Hadi gidelim!" diye haykırdı Sam. Koşmaya başladı. "Çabuk!" Bob davulu bıraktı ve peşinden koştu.

Sam ok fırlatan bir yayın tınlamasını duydu. Sonra da Bob'un çığlık attığını duydu. Sam arkasını döndüğünde Bob'un öne doğru düşüp öldüğünü gördü. Ama vücudunda ok yoktu, yara da yoktu.

Ve polis gelip baktığında at sırtında adam yoktu, toynak izi de yoktu – ve davul da yoktu.

Hışırdayan yapraklar ve arada sırada öten bir kuş dışında etraf sessizdi.

Nasıl da Lezzetli

George Flint yemek yemeyi severdi. Her gün öğle vakitlerinde iki saat boyunca fotoğraf makinesi dükkânını kapatır ve karısı Mina'nın kendisi için hazırladığı mükellef öğle yemeği için eve giderdi. George bir zorbaydı, Mina ise ondan korktuğu için istediği her şeyi yapan çekingen bir kadındı.

George bir gün öğle yemeği için eve giderken kasaba uğrayıp yarım kilo ciğer aldı. Ciğeri çok severdi. Mina akşam yemeği için pişirirdi. George ondan ne kadar şikâyet etse de eşi çok iyi bir aşçıydı.

George öğle yemeğini yerken Mina, kasabada zengin, yaşlı bir kadının öldüğünü söyledi. Cenazesi yandaki kilisedeydi. Bu açık tabutlu bir seremoniydi. Onu isteyen herkes görebilirdi. Her zamanki gibi George, Mina'nın söyledikleriyle ilgilenmiyordu. "Ben işe geri dönmeliyim," dedi ona.

O gittikten sonra Mina ciğeri pişirmeye başladı. Sebzeleri ve baharatları ekleyip George'un sevdiği gibi bütün öğleden sonra boyunca kaynattı. Piştiğine karar verdiğindeyse küçük bir parça kesip tadına baktı. Nasıl da lezzetliydi, yaptığı en güzel yemekti.

İkinci parçayı yedi. Sonra üçüncü. Öyle güzeldi ki yemeyi bırakamıyordu.

George ancak ciğer bittiğinde aklına geldi. Yakında evde olurdu. Ciğeri tek başına yediğini öğrendiğinde ne yapacaktı? Bazı erkekler buna gülüp geçebilirdi – ama George değil. Öfkeli ve kaba davranırdı, buna bir kez daha maruz kalmak istemiyordu. Ama akşamın bu saatinde ciğer nereden bulunurdu ki?

Sonra yan taraftaki kilisede gömülmeyi bekleyen yaşlı kadını hatırladı...

George daha önce bu kadar iyi bir akşam yemeği yemediğini söyledi. "Biraz ciğer al Mina," dedi. "Çok lezzetli."

"Aç değilim," dedi eşi. "Sen bitir."

O gece George uykuya daldıktan sonra Mina uyumayıp yatakta kitap okudu. Ama tek düşünebildiği yaptığı şeydi. Sonra bir kadın sesi duyduğunu sandı.

"Karaciğerim kimde?" diye sordu ses. "O kimde?"

Bu hayal gücü müydü? Rüya mı görüyordu?

Şimdi ses daha yakındı. "Karaciğerim kimde?" diye sordu. "O kimde?"

Mina kaçmak istedi. "Hayır, hayır," diye fısıldadı. "Bende değil. Karaciğerin bende değil."

Şimdi ses hemen yanındaydı. "Karaciğerim kimde?" diye sordu. "O kimde?"

Mina korkudan donup kaldı. George'u işaret etti. "Onda," dedi. "*O* aldı!"

Aniden ışıklar söndü – George çığlık çığlığa bağırıp durdu.

Merhaba Kate!

Tom Connors yan köydeki dansa gidiyordu. Tarlalardan ve ormandan geçen uzun bir yürüyüş yolundaydı. Ama yumuşak, tatlı bir akşamdı ve dans etmeyi seviyordu, bu yüzden Tom umursamadı.

Genç bir kadının onun peşinden geldiğini fark ettiğinde sadece kısa bir mesafe gitmişti. "Belki o da dansa gidiyor," diye düşündü ve durup onu bekledi. Kadın yaklaştıkça onun Kate Faherty olduğunu anladı. Onunla birlikte pek çok dans etmişlerdi.

"Merhaba Kate!" demek üzereydi ki aniden Kate'in öldüğünü hatırladı. O geçen yıl ölmüştü ama şimdi karşısındaydı ve dans için giyinmişti. Tom kaçmak istedi ama bir şekilde Kate'ten kaçmak doğru gelmedi. Döndü ve olabildiğince hızlı uzaklaşmaya başladı ama Kate onu takip etti.

Bir tarlada kestirme yoldan gitti ama Kate onu yine de takip etti. Dans salonuna geldiğinde hemen arkasındaydı. Dışarıda duran bir sürü insan vardı ve Tom, kalabalığın arasında Kate'e izini kaybettirmeye çalıştı. Binanın yan tarafına doğru ilerlemeye uğraştı, sonra oradaki insanların arkasındaki duvara yaslandı.

Ama Kate peşinden geldi. O kadar yaklaştı ki neredeyse ona değiyordu. Sonra durdu ve bekledi. Tom o yaşarken yaptığı gibi, "Merhaba Kate!" demek istedi. Ama o kadar korkmuştu ki konuşamıyordu. Kate'in gözleri onun gözlerinin içine bakıyordu – ve sonra o ortadan kayboldu.

Siyah Köpek

Gece saat on bir olmuştu. Peter Rothberg yalnız yaşadığı eski evin ikinci katında yatakta yatıyordu. O kadar soğuktu ki ısıyı yükseltmek için aşağı indi.

Peter yatağa geri dönerken siyah bir köpek merdivenlerden aşağı koştu. Onu geçti ve karanlığın içinde kayboldu. "*Sen* de nereden çıktın?" dedi Peter. Bu köpeği daha önce hiç görmemişti.

Tüm ışıkları açtı ve her odaya baktı. Köpeği hiçbir yerde bulamadı. Dışarı çıktı ve arka bahçedeki iki bekçi köpeğini getirdi. Ama ikisi de evdeki tek köpek onlarmış gibi davrandılar.

Sonraki gece yine saat on birde, Peter yatak odasındaydı. Tam üstündeki odada bir köpeğin dolaşma sesine benzer bir gürültü duydu. Yukarı çıktı ve kapıyı açtı.

Oda boştu. Yatağın altına baktı. Dolaba baktı. Hiçbir şey yoktu. Ama odasına döndüğünde merdivenlerden aşağı koşan bir köpeğin sesini duydu. O siyah köpekti. Onu takip etmeye çalıştı ama yine nereye gittiğini bulamadı.

O zamandan itibaren her gece saat on birde, Peter köpeğin üstündeki odada gezindiğini duydu. Oda her zaman boş oluyordu. Ama Peter o odadan çıktıktan sonra köpek saklandığı yerden çıkıp merdivenlerden aşağı koşuyor ve ortadan kayboluyordu.

Bir gece Peter'ın komşusu onunla birlikte köpeğin ortaya çıkmasını bekledi. Her zamanki vakitte köpeğin üst kattan gelen sesini işittiler. Sonra onu merdivenlerdeyken duydular. Salona gittiklerinde köpek merdivenin dibinde durmuş onlara bakıyordu. Komşu ıslık çaldı ve köpek kuyruğunu salladı. Sonra da gitti.

Peter bekçi köpeklerini eve tekrar getirmeye karar verene kadar işler bu şekilde devam etti. Belki bu sefer bir şekilde siyah köpeği bulup kovalarlardı. On birden hemen önce onları yatak odasına çıkardı ve kapıyı açık bıraktı.

Sonra siyah köpeğin üstündeki odada hareket ettiğini duydu. Köpekler kulaklarını dikti ve kapıya doğru koştu. Aniden dişlerini gösterdiler, hırladılar ve geri çekildiler. Peter, siyah köpeği ne görüyor ne de duyuyordu ama odasına girdiğinden emindi. Köpekleri havladılar ve kendilerini kaybettiler. Gergin bir şekilde öne atıldılar ama sonra tekrar geri çekildiler.

Aniden içlerinden biri acı dolu bir şekilde havladı. Kanamaya başladı ve sonra yere düştü, boynu parçalanmıştı. Bir dakika sonra ölmüştü. Peter'ın diğer köpeği sızlanarak köşeye doğru geriledi. Sonra her şey yine sessizleşti.

Ertesi gece Peter'ın komşusu bir tabancayla geri geldi. Yine onun yatak odasında beklediler. Saat on birde siyah köpek merdivenlerden aşağı indi. Daha önce yaptığı gibi onlara baktı ve kuyruğunu salladı. Tabancayla ona doğru ilerlemeye başladıklarındaysa hırladı ve gözden kayboldu.

Bu, Peter'ın siyah köpeği son görüşüydü. Ama bu köpeğin gittiği anlamına gelmiyordu. Arada sırada ama her zaman saat on birde, üstündeki odada hareket ettiğini duyuyordu. Bir defasında köpeğin merdivenlerden aşağı koştuğunu da duydu. Onu bir daha görmeyi asla başaramadı. Ama siyah köpeğin orada olduğunu biliyordu.

Ayak Sesleri

Liz ödevini yemek masasında yapıyordu. Kız kardeşi Sarah ise üst katta uyuyordu. Anneleri dışarıdaydı ama her an gelebilirdi.

Ön kapı açılıp kapandığında, "Merhaba anne!" diye seslendi Liz. Ama annesi cevap vermedi. Ve Liz'in duyduğu ayak sesleri çok daha ağırdı, tıpkı bir erkeğe aitmiş gibi.

"Kim var orada?" diye seslendi. Kimse cevap vermedi. Birinin oturma odasından geçip merdivenlerden ikinci kata çıktığını duydu. Ayak sesleri bir yatak odasından diğerine geçti.

Liz yine, "Kim var orada?" diye seslendi. Ayak sesleri durdu. Sonra Liz, "Aman Tanrım! Sarah odasındaydı," diye düşündü. Yukarı, Sarah'nın odasına koştu. Neyse ki Sarah oradaydı ve uyuyordu. Liz diğer odalara baktı ama kimseyi bulamadı. Aşağı, yemek odasına geri döndü; korkudan aklını kaçırmak üzereydi.

Az sonra ayak seslerini bir daha duydu. Merdivenlerden indiler, oturma odasına yöneldiler. Sonra mutfağa gittiler. Sonra mutfak ile yemek odası arasındaki kapı yavaşça açılmaya başladı...

"Git buradan!" diye haykırdı Liz. Kapı yavaşça kapandı. Ayak sesleri mutfaktan çıktı, oturma odasından ön kapıya doğru ilerledi. Kapı açıldı ve kapandı.

Liz onun kim olduğunu görmek için pencereye koştu. Görünürde kimse yoktu. Yağan taze karda ayak izi de yoktu.

Kedilerin Gözleri Gibi

Jim Brand ölmek üzereydi, karısı onu hemşiresinin yanına bıraktı ve dinlenmek için yan odaya gitti. Karanlıkta oturup geceyi izledi. Birdenbire Bayan Brand bir çift farın hızla garaj yolunda ilerlediğini gördü.

"Ah, hayır," diye düşündü. "Şimdi misafir istemiyorum, bugün değil." Ama bu misafir taşıyan bir araba değildi. Yanlarından yarım düzine küçük adamın sarktığı, eski bir cenaze arabasıydı. En azından öyle görünüyordu.

Cenaze arabası acı bir feryatla durdu. Adamlar aşağı atladılar ve ona baktılar, gözleri kedi gözleri gibi yumuşak, sarı bir ışıkla parlıyordu. Bayan Brand onların eve girip gözden kaybolmalarını dehşetle izledi.

Bir an sonra geri döndüler, cenaze arabasına bir şey koyuyorlardı. Sonra arabayla hızla gittiler, tekerlekleri gıcırdadı ve garaj yolundaki çakıl her tarafa uçuştu.

Tam o anda hemşire, Jim Brand'in öldüğünü söylemek için odaya girdi.

SINIRDA

Bu öykülerin gerçek olamayacağını söyleyeceksiniz.
Yine de kimileri bunların gerçekten olduğunu söylüyor.

Bess

John Nicholas at yetiştiriyordu. Her cinsten birçok atı vardı ama onun gözdesi, birlikte büyüdüğü nazik ve yaşlı kısrak Bess'ti. Artık John onu süremediğinden Bess'in tek yaptığı etrafta dolaşmaktı. Bess günlerini bir çayırda huzur içinde otlayarak geçiriyordu.

O yaz John Nicholas sırf eğlencesine bir falcıya gitti. Falcı ona kart falı baktı. "Seni bekleyen bir tehlike görüyorum," dedi kadın. "En sevdiğin atın senin ölümüne sebep olacak. Ne zaman olacağını bilmiyorum ama olacak. Kartlarda öyle görünüyor."

John Nicholas güldü. Ölümüne Bess'in sebep olması fikri saçmalıktı. O, bir tas çorba kadar tehlikeliydi. Yine de o günden sonra Bess'i ne zaman görse falcının uyarısını hatırladı.

O sonbahar ilçenin diğer ucundan bir çiftçi, Bess'i satın alıp alamayacağını sordu. Yaşlı atın çocuklarının sürmesi için harika olacağını düşünüyordu.

"Bu iyi bir fikir," dedi John. "Onlar için eğlenceli olurdu ve Bess'in de yapacak bir işi olurdu."

Daha sonra John karısına bundan bahsetti. "Artık Bess beni öldürmeyecek," dedi ve ikisi de güldüler.

Birkaç ay sonra Bess'i alan çiftçiyi gördü. "Bess'im nasıl?" diye sordu John.

"Ah, bir süre iyiydi," dedi çiftçi. "Çocuklar onu sevdi. Sonra hastalandı. Acısını dindirmek için onu vurmak zorunda kaldım. Yazık oldu."

John elinde olmadan rahat bir nefes aldı. Kaç kez Bess'in garip

bir kazada, çılgınca bir şekilde onu öldürüp öldürmeyeceğini merak etmişti. Artık tabii ki yapamazdı.

"Onu görmek istiyorum," dedi John. "Sadece veda etmek için. O benim en sevdiğim atımdı."

Ölü atın kemikleri adamın çiftliğinin uzak bir ucundaydı. John diz çöktü ve Bess'in güneşte ağarmış kafatasını okşadı.

Tam o sırada kafatasının içine yuva yapmış bir çıngıraklı yılan dişlerini John Nicholas'ın koluna batırdı ve onu öldürdü.

Harold

Vadi sıcak olduğunda Thomas ve Alfred ineklerini otlatmak için dağlardaki serin, yeşil bir otlağa götürürlerdi. Genelde orada ineklerle birlikte iki ay kalırlardı. Sonra onları tekrar vadiye getirirlerdi.

Kolay bir işti ama çok sıkıcıydı. İki adam bütün gün ineklere bakıyordu. Geceleriyse yaşadıkları küçük kulübeye geri dönüyorlardı. Akşam yemeği yiyor, bahçede çalışıyor ve uyuyorlardı. Her zaman böyleydi.

Derken Thomas'ın aklına her şeyi değiştiren bir fikir geldi. "İnsan büyüklüğünde bir oyuncak bebek yapalım," dedi. "Yapması eğlenceli olur, kuşları korkutmak için de bahçeye koyabiliriz."

"Harold gibi görünmeli," dedi Alfred. Harold ikisinin de nefret ettiği bir çiftçiydi. Bebeği samanla doldurulmuş eski çuvallardan yaptılar. Harold'ınki gibi sivri bir burun ile minik gözler eklediler. Sonra koyu saçlarını ve çatık kaşlarını yaptılar. Elbette ona Harold adını verdiler.

Her sabah otlağa giderken kuşları korkutmak için Harold'ı bahçedeki bir çubuğa bağladılar. Yağmur yağarsa parçalanmasın diye her gece onu eve aldılar.

Keyifli olduklarında onunla konuşurlardı. İçlerinden biri, "Bugün sebzeler nasıl büyüyor, Harold?" derdi. Sonra diğeri Harold gibi konuşarak, hevesli bir sesle, "Çok yavaş " diye cevap verirdi. İkisi de gülerdi ama Harold gülmezdi.

Ne zaman bir şey ters gitse acısını Harold'dan çıkarırlardı. Ona küfreder, hatta onu tekmeler ya da yumruklarlardı. Bazen içlerin-

den biri yedikleri yemeği alır (ikisi de bıktıklarında) ve bebeğin yüzüne sürerdi.

"Güveci nasıl buldun, Harold?" diye sorardı. "O zaman yesen –ya da başka bir şey yapsan– iyi edersin." Sonra iki adam kahkahalara boğulurdu.

Bir gece Thomas onun yüzüne yemek bulaştırdıktan sonra Harold homurdandı.

"Bunu duydun mu?" diye sordu Alfred.

"Harold'dan geldi," dedi Thomas. "Bu sırada onu izliyordum. İnanamıyorum."

"Nasıl homurdanabildi ki?" diye sordu Alfred. "O sadece bir saman çuvalı. Bu imkânsız."

"Hadi onu ateşe atalım," dedi Thomas, "böylece her şey biter."

"Aptalca bir şey yapmayalım," dedi Alfred. "Neler olduğunu bilmiyoruz. İnekleri götürdüğümüzde onu arkada bırakacağız zaten. Şimdilik sadece gözümüz üstünde olsun."

Böylece Harold'ı kulübenin bir köşesine bıraktılar. Bir daha onunla konuşmadılar ya da onu dışarı çıkarmadılar. Arada sırada bebek homurdanıyordu ama hepsi bu kadardı. Birkaç gün sonra korkacak bir şey olmadığına karar verdiler. Belki bir fare ya da böcekler Harold'ın içine girmişti ve bu sesleri onlar yapıyordu.

Böylece Thomas ve Alfred eski alışkanlıklarına geri döndüler. Her sabah Harold'ı bahçeye astılar ve her gece onu kulübeye geri getirdiler. Keyifli hissettiklerinde onunla şakalaştılar. Canları sıkıldığında hep yaptıkları gibi ona kötü davrandılar.

Sonra bir gece Alfred onu korkutan bir şey fark etti. "Harold büyüyor," dedi.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Thomas.

"Belki sadece hayal gücümüzdür," diye yanıtladı Alfred. "Çok uzun zamandır bu dağdayız."

Ertesi sabah yemek yedikleri sırada Harold ayağa kalktı ve kulübeden çıktı. Çatıya tırmandı ve arka ayakları üzerinde bir at gibi

hızlı hızlı ileri geri yürümeye başladı. Bütün gün ve gece bu şekilde yürüyüp durdu.

Sabah Harold aşağı indi ve otlağın bir ucunda durdu. Adamların bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Korkuyorlardı.

Aynı gün inekleri vadiye götürmeye karar verdiler. Onlar ayrılırken Harold ortalarda yoktu. Büyük bir tehlikeden kurtulmuş gibi hissediyorlardı, şaka yapmaya ve şarkı söylemeye başladılar. Ama daha birkaç kilometre gitmişlerdi ki süt sağım taburelerini almayı unuttuklarını fark ettiler. İkisi de onlar için geri dönmek istemese de yeni tabure satın almak çok maliyetli olurdu. "Gerçekten korkulacak bir şey yok," dediler birbirlerine. "Sonuçta bir oyuncak bebek ne yapabilir ki?"

Hangisinin geri döneceğini belirlemek için çubuk çektiler. Thomas dönecekti. "Ben sana yetişeceğim," dedi Thomas, Alfred de vadiye doğru ilerledi.

Alfred yolda yüksek bir noktaya geldiğinde arkaya bakıp Thomas'ı aradı. Onu hiçbir yerde göremedi. Ama Harold'ı gördü. Oyuncak bebek yine kulübenin çatısındaydı. Alfred izlerken, Harold diz çöktü ve güneşte kuruması için kanlı bir cildi gerdi.

Ölü El

Köy geniş bir bataklığın kenarında toplanmıştı. Gözün alabildiğine uzanan çamurlu çayırlar, kapkara suyla dolu çukurlar ve parlayan ıslak, süngerimsi turba tabakaları vardı. Dev ağaçların iskeletleri – insanlar onlara "çıkıntılar" diyordu– çamurdan yükseliyor, cansız dalları uzun ve bükülmüş kollar gibi uzanıyordu.

Gün boyunca köydeki erkekler turba kesiyor ve kurutup yakacak olarak satmak için eve götürüyorlardı. Ama güneş battığında, rüzgâr inleyerek ve sızlanarak denizden estiğinde adamlar hızla oradan ayrılıyorlardı. Geceleri bataklığı garip yaratıklar ele geçirirdi ve hatta bazıları köye bile gelirdi – herkes böyle derdi. İnsanlar o kadar korkardı ki hava kararıktan sonra tek başına dışarı çıkamazdı.

Genç Tom Pattison köyde bu yaratıklara inanmayan tek kişiydi. İşini bitirip eve dönerken arkadaşlarına, "İşte orada!" diye fısıldardı ve hepsi korkudan sıçrayıp kaçardı. Tom ise buna durmadan gülerdi.

Sonunda bazı arkadaşları ona sırt çevirdi. "Madem bu kadar çok biliyorsun," dediler, "bir gece bataklığa git de gör bakalım ne varmış."

"Yapacağım," dedi Tom. "Ben her gün orada çalışıyorum. Bir kez bile beni korkutacak bir şey görmedim. Geceleri neden farklı olsun ki? Yarın gece fenerimi alıp söğüt çıkıntısına gideceğim. Eğer korkar ve kaçarsam seninle bir daha asla alay etmeyeceğim."

Ertesi gece erkekler onun ne yapacağını görmek için Tom Pattison'ın evine gittiler. Yoğun bulutlar gökyüzünde ayı gizliyordu. Çok karanlık bir geceydi. Adamlar eve ulaştıklarında Tom'un annesi ona gitmemesi için yalvarıyordu.

"Bana bir şey olmayacak," dedi Tom. "Korkacak hiçbir şey yok. Diğerleri gibi aptal olma."

Fenerini aldı ve kendi kendine şarkı söyleyerek ıslak ve yumuşak yolda söğüt çıkıntısına doğru gitti.

Bazı genç adamlar Tom'un haklı olup olmadığını merak ediyordu. Belki de var olmayan şeylerden korkuyorlardı. Birkaçı onu takip etmeye ve kendi gözleriyle görmeye karar verdi ama başını belaya sokma ihtimaline karşılık geride kaldılar. Onlar karanlık şekillerin dolaştığını gördüklerinden emindiler. Ama Tom'un feneri bir aşağı bir yukarı sallanmaya, şarkısı kulaklarında çalınmaya devam etti ve hiçbir şey olmadı.

Sonunda söğüt çıkıntısını gördüler. Bir ışık çemberi içinde duran Tom bir sağa bir sola bakıyordu. Ani bir rüzgâr fenerini söndürdüğünde Tom şarkı söylemeyi kesti.

Genç adamlar karanlıkta kımıldamadan duruyor, korkunç bir şeyin olmasını bekliyorlardı.

Bulutlar geçip gitti ve ay ortaya çıktı. Tom yine oradaydı. Ama şimdi sırtını söğüt çıkıntısına doğru bastırmış, sanki bir şeyle savaşıyormuş gibi kollarını öne uzatmıştı. Genç adamların durdukları yerden, karanlık şekiller onun etrafında dönüyormuş gibi görünüyordu. Sonra bulutlar yine ayı gizledi. Bir kez daha etraf zifiri karanlık oldu.

Ay tekrar ortaya çıktığında Tom tek koluyla söğüt çıkıntısına asılı hâlde duruyordu. Diğer kolu ise sanki biri onu çekiyormuş gibi öne doğru uzanmıştı. Bu genç adamlara sanki kolu olmayan, çürümüş, küflü –ölü– bir el Tom'un elini tutmuş gibi geldi. Tom'un tuttuğu şey onu son kez çekiştirerek çamura doğru sürükledi. Diğerlerinin anlattığı buydu.

Bulutlar bir kez daha ayı gizlediğinden genç adamlar dönüp kör karanlıkta köye doğru koştular. Defalarca yolu kaybettiler, çamura ve su çukurlarına düştüler. Sonunda elleri ve dizleri üzerinde sürünerek ilerlediler. Ama Tom Pattison onlarla birlikte değildi.

Sabah olunca her yerde Tom'u aradılar. Sonunda nafile olduğundan bundan vazgeçtiler.

Birkaç hafta sonra akşama doğru köylüler bir çığlık duydu. Tom'un annesiydi. Bataklıktan aşağı doğru koşuyor, bağırıp çağırarak ellerini sallıyordu. Köylülerin onu gördüğünden emin olunca döndü ve bataklığa doğru geri koştu. Hepsi onun peşinden gittiler.

Genç Tom Pattison'ı söğüt çıkıntısının yanında buldular, aklını kaçırmış gibi inliyor ve anlamsız sesler çıkarıyordu. Bir eliyle sadece onun görebildiği bir şeyi işaret edip duruyordu. Diğer elinin olması gereken yerde ise kan sızan, eğri büğrü bir parçadan başka bir şey yoktu. El tamamen kopmuştu.

Herkes bunu yapanın ölü el olduğunu söyledi. Ama kimse gerçekte ne olduğunu bilmiyordu. Tom Pattison dışında da kimse bilmeyecekti. Ve o da bir daha tek kelime etmedi.

Böyle Şeyler Olur

Bill Nelson'ın ineği süt vermeyi bırakınca veterineri aradı. "Bu ineğin hiçbir şeyi yok," dedi veteriner. "O sadece inatçı. Ya öyle ya da bir cadı onu ele geçirdi." Bill de veteriner de güldü.

"O yaşlı kocakarı Addie Fitch, sanırım buralarda bir cadıya en yakın şey o," dedi veteriner. "Ama cadıların modası geçti, değil mi?"

Bill bir ay önce Addie Fitch'le bir sorun yaşamıştı. Kedisine arabasıyla çarpıp onu öldürmüştü. "Gerçekten üzgünüm Addie Fitch," dedi Bill ona. "Sana en az onun kadar güzel, en az onun kadar iyi yeni bir kedi alacağım."

Addie'nin gözleri nefretle doluydu. "O kediyi yavruyken alıp büyüttüm," diye tısladı. "Onu seviyordum. Buna pişman olacaksın, Bill Nelson."

Bill ona yeni bir kedi gönderdi ve bu konuda başka da bir şey işitmedi.

Sonra ineği süt vermeyi bıraktı. Daha sonra eski kamyonu bozuldu. Bundan sonraysa karısı düşüp kolunu kırdı. "Çok fazla talihsizlik yaşıyoruz," diye düşündü. Daha sonra şöyle düşündü: "Belki de Addie Fitch intikamını alıyor." Ve sonra da şöyle: "Hey – sen cadılara inanmazsın. Sadece üzgünsün."

Ama Bill'in büyükbabası cadılara inanıyordu. Bir keresinde Bill'e bir cadının sorun çıkarmasını engellemenin tek bir yolu olduğunu söylemişti. "Bir kara ceviz ağacı bulursun ve üzerine onun resmini çizersin. Sonra kalbinin olduğu yere bir X işareti koyarsın ve o X işaretine bir çivi çakarsın. Her gün o çiviyi biraz daha derine çakarsın.

"Eğer sorun çıkarıyorsa," demişti, "acı hissedecektir. Artık dayanamadığında sana gelip ya da birini gönderip bir şeyler ödünç almaya çalışacaktır. Eğer ona istediğini verirsen bu çivinin gücünü sona erdirir, o da sana eziyet etmeye devam eder. Ama ona istediğini vermezsen durmak zorunda kalır – yoksa çektiği acı onu öldürür."

İyi, nazik büyükbabasının inandığı şey buydu. "Bu tamamen delilik," diye düşündü Bill. Tabii ki büyükbabası pek eğitimli değildi. Bill üniversiteye gitmişti. O her şeyi daha iyi biliyordu.

Sonra Bill'in köpeği, tamamen sağlıklı köpeği Joe pat diye öldü. Bu Bill'i kızdırdı. Tüm eğitimine rağmen, "Belki de Addie Fitch'tir," diye düşündü.

Oğlunun odasından kırmızı bir pastel boya, bir çekiç ve bir çivi alıp ormana gitti. Bir kara ceviz ağacı buldu ve üzerine Addie Fitch'in resmini çizdi. Dedesinin söylediği gibi kalbinin olduğu yere bir X işareti koydu. Çekiçle çiviyi X'e doğru biraz çaktı. Sonra eve gitti.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi eşine.

"Hissetmelisin zaten," dedi eşi.

Ertesi gün Timmy Logan adında bir çocuk geldi. "Addie Fitch kendini iyi hissetmiyor," dedi. "Senden biraz şeker alıp alamayacağını merak ediyor."

Bill Nelson hayretle Tim'e baktı. Derin bir nefes aldı. "Ona üzgün olduğumu söyle ama şu anda hiç şekerim yok," dedi.

Timmy Logan gittiğinde Bill ceviz ağacına geri döndü ve çiviyi bir santim daha çaktı. Ertesi gün çocuk geri geldi. "Addie Fitch çok hasta," dedi. "Hâlâ şekerin yok mu merak ediyor."

"Ona üzgün olduğumu söyle," dedi Bill Nelson. "Ama hâlâ şekerim yok."

Bill ormana gitti ve çiviyi bir santim daha derine çaktı. Ertesi gün çocuk geri döndü. "Addie Fitch gittikçe kötüleşiyor," dedi. "Gerçekten şekere ihtiyacı var."

"Ona hâlâ hiç şekerim olmadığını söyle," diye cevap verdi Bill.

Bill'in karısı kızgındı. "Buna bir son vermelisin," dedi. "Bu hokus pokus işe yararsa cinayetten farkı kalmaz."

"O durunca ben de duracağım," diye cevap verdi.

Bill akşam karanlığına doğru bahçede durmuş, yaşlı kadının yaşadığı tepeye bakıp orada neler olduğunu merak ediyordu. Sonra yarı karanlıkta Addie Fitch'in tepeden aşağı yavaşça geldiğini gördü. Çökmüş, kemikli yüzü ve eski siyah mantosuyla bir cadıya benziyordu. Yaklaştıkça Bill onun zorlukla yürüyebildiğini fark etti.

"Belki de onu gerçekten incitiyorum," diye düşündü. Çiviyi çıkarmak için çekicini almaya koştu. Ama o gidemeden Addie Fitch bahçeye gelmişti bile, yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

"Önce kedimi öldürdün," dedi. "Sonra ihtiyacım olduğunda bana birazcık bile şeker vermedin." Ona küfredip düşüp ayaklarının dibinde öldü.

Doktor daha sonra, "Bu şekilde ölmesine şaşırmadım," dedi. "O çok yaşlıydı, belki de doksanındaydı. Tabii ki kalbi vardı."

"Bazıları onun cadı olduğunu düşünüyordu," dedi Bill.

"Bunu duymuştum," dedi doktor.

"Tanıdığım biri Addie Fitch'in ona büyü yaptığını düşünmüştü," diye devam etti Bill. "Bir ağaca onun resmini çizdi sonra da onu durdurmak için bir çivi çaktı."

"Bu eski bir batıl inanç," dedi doktor. "Ama bizim gibi insanlar böyle şeylere inanmaz, değil mi?"

VAHŞİ KOŞU

Küçük bir çocuk vahşi hayvanlar tarafından çalınır.
Nedense hayvanlar çocuğu yemek yerine büyütürler.
Çocuk onlar gibi ses çıkarmayı öğrenir.
Onlar gibi yemeyi, koşmayı ve öldürmeyi öğrenir.
Bir süre sonra sadece görünüşü insana benzer.

Kurt Kız

Teksas, Del Rio'dan çölün kuzeybatısına doğru gidin, eninde sonunda Devil's River'a ulaşırsınız. 1830'larda John Dent adında bir tuzakçı ve eşi Mollie, Dry Creek'in Devil's River'a döküldüğü yere yerleştiler.

Dent, orada bol miktarda bulunan kunduzun peşindeydi. O ve Mollie çalı çırpıdan bir kulübe inşa ettiler, yanına da kendilerine gölge olsun diye bir çardak diktiler.

Mollie Dent hamile kaldı. Doğum zamanı geldiğinde John Dent atına atlayıp hızla birkaç kilometre uzaktaki en yakın komşularına gitti.

"Karım doğuruyor," dedi komşuları olan adam ile karısına. "Bize yardım edebilir misiniz?" Hemen gelmeyi kabul ettiler. Tam ayrılmaya hazırlandıkları sırada şiddetli bir fırtına patlak verdi ve bir yıldırım düşüp John Dent'i öldürdü. Adam ve karısı onun kulübesini bulmayı başarsalar da ertesi güne kadar oraya ulaşamadılar. O vakte kadar Mollie Dent de ölmüştü.

Ölmeden önce doğum yapmış gibi görünüyordu ama komşular bebeği bulamadı. Her yerde kurt izleri olduğundan kurtların bebeği yediğine karar verdiler. Mollie Dent'i gömdüler ve gittiler.

Onun ölümünden birkaç yıl sonra insanlar garip bir öykü anlatmaya başladı. Bazıları bunun gerçek olduğuna yemin ediyordu. Diğerleriyse bunun asla yaşanmadığını söylüyordu.

Öykü, Mollie Dent'in mezarından onlarca kilometre uzaklıktaki küçük bir yerleşim yerinde başladı. Bir sabah erken saatlerde bir

kurt sürüsü çölden gelip keçileri öldürmüştü. O günlerde bu tür saldırılar olağandışı değildi. Ama bir çocuk, kurtlarla koşan uzun, sarı saçlı, çıplak bir genç kız gördüğünü düşünüyordu.

Bir ya da iki yıl sonra bir kadın öldürdükleri keçiyi yiyen birkaç kurda rastladı. Onlarla birlikte keçiyi yiyen, uzun ve sarı saçlı çıplak bir genç kız olduğunu iddia etti. Kurtlar ve kız onu gördüğü zaman kaçmıştı. Kadın, kızın başta elleri ve ayakları üstünde koştuğunu söyledi. Sonra kız ayağa kalkmış ve insan gibi ama kurtlar kadar hızla koşmuştu.

İnsanlar bu "kurt kız"ın Mollie Dent'in kızı olup olmadığını merak etmeye başladılar. Bir anne kurt onu doğduğu gün alıp yavrularıyla birlikte mi büyütmüştü? Eğer öyleyse şimdi on veya on bir yaşında olmalıydı.

Öykü yayıldığında bazı adamlar kızı aramaya başladı. Nehir kenarlarını, çölü ve kanyonları araştırdılar.

Ve bir gün onu bir kanyonda, yanında bir kurtla yürürken buldular. Kurt kaçtığında kız kanyon duvarlarından birinde bir açıklığa saklandı.

Adamlar onu yakalamaya çalıştıklarında öfkeli bir hayvan gibi ısırıp tırmalayarak karşılık verdi. Sonunda onu ele geçirdiklerinde, korkmuş bir genç kız gibi çığlık atmaya ve korkmuş genç bir kurt gibi ulumaya başladı.

Kızı yakalayanlar onu iple bağlayıp bir atın üzerine attılar ve çölde küçük bir çiftlik evine götürdüler. Ertesi gün onu şerife teslim etmeye karar verdiler. Onu boş bir odaya götürüp iplerini çözdüler. Dehşete kapılan genç kız gölgelerde saklandı. Onu bırakıp kapıyı üstüne kilitlediler.

Bir süre sonra genç kız yine çığlık atıp uluyordu. Adamlar onu dinlerken çıldıracaklarını sandılar, ne var ki sonunda durdu. Gece olduğundaysa uzaktan kurtlar ulumaya başladılar. İnsanların anlattığına göre kurtlar sustuğunda kız da karşılık olarak uluyordu.

Dediklerine göre kurtların çığlıkları her yönden geliyor ve gittik-

çe yaklaşıyordu. Aniden işaret verilmiş gibi kurtlar atlara ve diğer çiftlik hayvanlarına saldırdı. Adamlar karanlığa doğru atılıp silahlarını ateşlediler.

Kızı bıraktıkları odada duvarın üst tarafında küçük bir pencere vardı. Üzerine bir tahta çivilenmişti. Kız tahtayı çekip çıkardı, pencereden geçip ortadan kayboldu.

Yıllar boyunca kızdan hiç haber çıkmadı. Sonra bir gün at sırtında birkaç adam Devil's River'dan pek de uzak olmayan Rio Grande'den çıkageldi. Uzun sarı saçlı genç bir kadının iki yavru kurdu beslediğini gördüklerini iddia ettiler.

Genç kadın, adamları görünce yavruları kaptığı gibi çalıların arasına dalmıştı. Peşinden atla gitmişlerdi ama kadın onları hızla geride bırakmıştı.

Aradılar taradılar ama ondan hiçbir iz bulamadılar. Kurt kız hakkında son bildiğimiz şey bu. Ve orada, çölde, Rio Grande'nin yakınlarında, bu öykü sona erdi.

BEŞ KÂBUS

Bir sanatçı bazı resimler yaptı.
Bir çocuk yeni bir evcil hayvan aldı.
Bir kız tatile gitti.
Her şey normaldi.
Sonrasında hiç olmadı.

Rüya

Lucy Morgan bir sanatçıydı. Küçük bir taşra kasabasında resim yaparak bir hafta geçirmiş ve ertesi gün başka yere geçmeye karar vermişti. Kingston adında bir köye gidecekti.

Ama o gece Lucy Morgan acayip bir rüya gördü. O rüyasında karanlık, oyma bir merdivenden çıkıp bir yatak odasına giriyordu. İki şey dışında sıradan bir odaydı bu.

Halı, tavan kapağına benzeyen büyük karelerden oluşuyordu. Ve her pencere çerçevesinden çıkan kocaman çivilerle sabitlenerek kapatılmıştı.

Rüyasında Lucy Morgan o yatak odasında uyumaya gitti. Gece boyunca solgun yüzlü, siyah gözlü ve uzun siyah saçlı bir kadın odaya geldi. Yatağın üzerine eğildi ve fısıldadı, "Burası şeytani bir yer. Fırsatın varken kaç." Kadın acele etmesi için onun koluna dokunduğunda Lucy Morgan bir çığlıkla uyandı. Gecenin kalanında uyanık bir hâlde titreyerek uzandı.

Sabah ev sahibesine Kingston'a gitmemeye karar verdiğini söyledi. "Size nedenini söyleyemem," dedi, "ama oraya gitmeye kendimi ikna edemiyorum."

"O zaman neden Dorset'e gitmiyorsun?" dedi ev sahibesi. "Güzel bir kasaba, hem çok uzakta da değil."

Böylece Lucy Morgan, Dorset'e gitti. Birisi ona tepedeki evde bir oda bulabileceğini söyledi. Hoş bir evdi ve oradaki tombul, anaç ev sahibesi oldukça güzeldi. "Hadi odaya bakalım," dedi. "Bence hoşunuza gidecek."

Lucy'nin rüyasındaki gibi karanlık, oyma bir merdivenden çıktı-

lar. "Bu eski evlerde merdivenler hep aynıdır," diye düşündü Lucy. Ama ev sahibesi kapıyı açtığında burası rüyasındaki odaydı, tavan kapağı desenli aynı halı ve büyük çivilerle kapatılmış aynı pencereler vardı.

"Bu sadece bir tesadüf," dedi Lucy kendi kendine.

"Beğendiniz mi?" diye sordu ev sahibesi.

"Emin değilim," dedi.

"Pekâlâ, acele etmeyin," dedi ev sahibesi. "Siz düşünürken ben de çayı getireyim."

Lucy yatağa oturdu, kapaklara ve büyük çivilere baktı.

Az sonra kapı çalındı. "Ev sahibesi çayı getirmiş olmalı," diye düşündü.

Ama gelen o değildi. Bu o solgun yüzlü, siyah gözlü, uzun siyah saçlı kadındı. Lucy Morgan eşyalarını aldığı gibi kaçtı.

Sam'in Yeni Evcil Hayvanı

Ailesi tatil için Meksika'ya gittiğinde Sam büyükannesiyle kaldı. "Sana güzel bir şey getireceğiz," dedi annesi ona. "Bu bir sürpriz olacak."

Eve dönmeden önce ailesi Sam'in hoşuna gidecek bir şeyler aradı. Bulabildikleri tek şey güzel bir *sombrero** idi. Çok pahalıydı. Ama o öğleden sonra öğle yemeklerini bir parkta yerken onu almaya karar verdiler. Sam'in babası sandviçlerinden kalanları sokak köpeklerine attı, pazara geri döndüler.

Hayvanlardan biri onları takip ediyordu. Kısa tüylü, kısa bacaklı ve uzun kuyruklu küçük, gri bir yaratıktı. Nereye giderlerse peşlerinden geliyordu.

"Ne kadar tatlı!" dedi Sam'in annesi. "Şu Meksikalı tüysüz köpeklerden biri olmalı. Sam onu çok severdi."

"Muhtemelen birinin evcil hayvanıdır," dedi Sam'in babası.

Birkaç kişiye sahibinin kim olduğunu bilip bilmediklerini sordular, ne var ki kimse bilmiyordu. İnsanlar sadece gülümsediler ve omuz silktiler.

Sonunda Sam'in annesi, "Belki de sadece sokak köpeğidir. Beraberimizde eve götürelim. Ona iyi bir yuva verebiliriz ve Sam onu sevecektir," dedi.

Sınırdan bir evcil hayvan geçirmek yasalara aykırıydı ama Sam'in anne babası köpeği bir kutuya sakladığından kimse görmedi. Eve döndüklerinde onu Sam'e gösterdiler.

"Bu çok küçük bir köpek," dedi Sam.

* Meksikalılara özgü, genelde hasırdan yapılan geniş şapka. *—çn*

"O bir Meksika köpeği," dedi babası. "Türünden emin değilim. Sanırım buna Meksikalı Tüysüz deniyor. Öğreneceğiz. Ama tatlı, değil mi?"

Yeni evcil hayvanlarına biraz köpek maması verdiler. Sonra onu yıkadılar, fırçaladılar ve taradılar. Köpek o gece Sam'in yatağında uyudu. Sam ertesi sabah uyandığında evcil hayvanı hâlâ oradaydı.

"Anne," diye seslendi, "köpek üşütmüş." Hayvanın gözleri akıyordu ve ağzının etrafında beyaz bir şey vardı. O sabahın devamında Sam'in annesi onu bir veterinere götürdü.

"Onu nereden aldınız?" diye sordu veteriner.

"Meksika," dedi kadın. "Biz onun bir Meksikalı Tüysüz olduğunu sanıyoruz. Size de bunu soracaktım."

"Onun cinsi Tüysüz değil," dedi veteriner. "O bir köpek bile değil. O bir lağım faresi ve kuduz."

Belki Hatırlarsın

Bayan Gibbs ve on altı yaşındaki kızı Rosemary sıcak bir temmuz sabahında Paris'e ulaştı. Tatildeydiler ve şimdi eve dönüyorlardı. Ama Bayan Gibbs kendini iyi hissetmiyordu. Bu yüzden devam etmeden önce birkaç gün Paris'te dinlenmeye karar verdiler.

Şehir turistlerle dolup taşıyordu. Yine de iyi bir otelde kalacak yer buldular. Güzel odaları bir parka bakıyordu. Sarı duvarları, mavi bir halısı ve beyaz mobilyaları vardı.

Bavullarını açar açmaz Bayan Gibbs yatmaya gitti. O kadar solgun görünüyordu ki Rosemary otel doktorunun onu muayene etmesini istedi. Rosemary, Fransızca bilmiyordu ama neyse ki doktor İngilizce konuşuyordu.

Doktor, Bayan Gibbs'e bir kez baktı ve, "Anneniz seyahat edemeyecek kadar hasta. Yarın onu hastaneye yatıracağım ama bir ilaca ihtiyacı var. İlaç için evime siz giderseniz bu zaman kazandırır." Doktor şu anda evinde telefonu olmadığını söyledi. Bunun yerine Rosemary'ye karısına ulaştırması için bir not verdi.

Otel müdürü, Rosemary'yi bir taksiye bindirdi ve sürücüye Fransızca olarak doktorun evini tarif etti. "Yol çok uzun sürmez ," dedi genç kadına, "sonra taksi sizi geri getirecek." Ancak sürücü yavaşça bir caddeye girip diğerinden çıkarken sonsuza kadar sürecek gibi geldi. Rosemary bir ara aynı caddeden iki kez geçtiklerinden emindi.

Doktorun karısının kapıyı açması ve ardından ilacı hazırlaması da neredeyse bir o kadar uzun sürdü. Rosemary boş bekleme odasında bir bankta otururken, "Neden acele etmiyorsun? Lütfen

çabuk ol," diye düşünüyordu. Sonra evde bir yerde bir telefon çaldığını duydu. Ama doktor ona telefonu olmadığını söylemişti. Neler oluyordu?

Bir caddeden girip diğerinden çıkarak geldikleri kadar yavaş bir biçimde geri döndüler. Rosemary arka koltukta elinde annesinin ilacını tutarak korku içerisinde oturuyordu. Neden her şey bu kadar uzun sürüyordu ki?

Taksi şoförünün yanlış yöne gittiğinden emindi.

"Doğru otele mi gidiyorsunuz?" diye sordu. Adam cevap vermedi.

Tekrar sordu ama sürücü yine yanıtlamadı. Araba trafik ışığı yüzünden durduğunda kapıyı açtı ve taksiden inip kaçtı.

Rosemary sokakta bir kadını durdurdu. Kadın İngilizce bilmiyordu ama bilen birini tanıyordu. Rosemary haklıydı. Yanlış yöne *gitmişlerdi*. Sonunda otele döndüğünde akşamın erken saatleriydi. Onlara odalarını veren resepsiyon görevlisinin yanına gitti.

"Ben Rosemary Gibbs," dedi. "Annem ve ben 505 numaralı odada kalıyoruz. Odanın anahtarını alabilir miyim lütfen?"

Resepsiyonist ona dikkatle baktı. "Yanılıyor olmalısınız," dedi. "O odada başka bir misafirimiz var. Doğru otelde olduğunuza emin misiniz?" Başka birine yardımcı olmak için döndü. Rosemary, adam işini bitirene kadar bekledi.

"Bu sabah geldiğimizde bize o odayı siz verdiniz," dedi. "Nasıl unutursunuz?"

Adam ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Yanılıyor olmalısınız," dedi. "Sizi daha önce hiç görmedim. Doğru otelde olduğunuza emin misiniz?"

Rosemary geldiklerinde doldurdukları konaklama belgesini görmek istedi. "June ve Rosemary Gibbs adına," dedi.

Resepsiyonist dosyaya baktı. "Sizin için böyle bir belgemiz yok," dedi. "Yanlış otelde olmalısınız."

"Otel doktoru beni tanıyacaktır," diye yanıtladı Rosemary. "Gel-

diğimizde annemi o muayene etti. Beni ihtiyacı olan ilacı almam için gönderdi. Onu görmek istiyorum."

Doktor yanlarına geldi. "İşte annem için ilaç," dedi Rosemary ona uzatarak. "Onu bana karınız verdi."

"Sizi daha önce hiç görmedim," dedi adam. "Yanlış otelde olmalısınız."

Onu taksiye bindiren otel müdürünü sordu Rosemary.

Muhakkak onu hatırlardı. "Yanlış otelde olmalısınız," dedi adam. "Size dinlenebileceğiniz bir oda vereyim. O zaman belki annenizle nerede kaldığınızı hatırlarsınız."

"Odamızı görmek istiyorum!" dedi Rosemary sesini yükselterek. "505 numaralı oda."

Ama hatırladığı odaya hiç benzemiyordu. Çift yatak değil, iki kişilik tek bir yatak vardı. Mobilyalar beyaz değil, siyahtı. Halı mavi değil yeşildi. Dolapta başka birinin kıyafetleri asılıydı. Bildiği oda yok olmuştu. Ve annesi de öyle.

"Bu oda değil," dedi. "Annem nerede? Ona ne yaptınız?"

"Yanlış oteldesiniz," dedi müdür sabırla, küçük bir çocukla konuşuyor gibiydi.

Rosemary polisle görüşmek istedi. "Annem, eşyalarımız, oda, hepsi ortadan kayboldu," dedi onlara.

"Doğru otelde olduğunuzdan emin misiniz?" diye sordu polisler.

Yardım bulmak için elçiliğe gitti Rosemary. "Doğru otel olduğundan emin misiniz?" diye sordular.

Rosemary aklını kaçırdığını düşünüyordu.

"Neden biraz burada dinlenmiyorsunuz," dediler. "O zaman belki hatırlarsınız..."

Ancak Rosemary'nin sorunu hafızası değildi. Ne olduğunu bilmemesiydi. Burada olanları anlamamasıydı.

Kırmızı Nokta

Ruth uyurken yüzünden bir örümcek yavaşça geçti. Sol yanağında birkaç dakika durdu ve yoluna devam etti.

Ruth ertesi sabah annesine, "Yanağımdaki kırmızı nokta ne?" diye sordu.

"Örümcek ısırığına benziyor," dedi annesi. "Geçecektir. Sadece kaşıma yeter."

Kısa süre sonra küçük kırmızı nokta küçük kırmızı bir çıbana dönüştü. "Şunun hâline bak," dedi Ruth. "Giderek büyüyor. Acıyor da."

"Bu bazen olur," dedi annesi. "Uç veriyor."

Birkaç gün içinde çıban daha da büyüdü. "Şimdi bak," dedi Ruth. "Acıyor ve çok çirkin."

"Doktora göstermeliyiz," dedi annesi. "Belki enfeksiyon kapmıştır." Ama doktor ertesi güne kadar Ruth'u görmedi.

O gece Ruth sıcak bir banyo yaptı. Tam kendini ıslattığında çıban patladı. Anne örümceğin kızın yanağına bıraktığı yumurtalardan bir sürü küçük örümcek dışarı saçıldı.

Hayır, Teşekkürler

Jim perşembe geceleri otoyoldaki alışveriş merkezlerinden birinde depocu olarak çalışıyordu. Genelde sekiz buçukta işi biterdi ve arabasıyla eve dönerdi.

Ama o gece Jim en son ayrılanlardan biriydi. Devasa otoparka gittiğinde neredeyse boştu. Sadece uzaktaki arabaların ve kaldırımda yürürken kendi adımlarının çıkardığı ses vardı.

Aniden gölgelerin arasından bir adam çıktı. "Selam bayım," dedi alçak sesle. Sağ elini uzattı. Avucunda uzun, ince bir bıçak vardı.

Jim durdu.

"Güzel, keskin bir bıçak," dedi adam yumuşak bir sesle.

"Panik yapma," diye düşündü Jim.

Adam ona doğru adım attı.

"Kaçma," dedi Jim kendi kendine.

"Güzel, keskin bir bıçak," diye tekrarladı adam.

"Ona istediğini ver," diye düşündü Jim.

Adam yaklaştı. Bıçağı kaldırdı. "Güzel ve kolay keser," dedi yavaşça.

Jim bekledi. Adam yüzüne baktı. "Dostum, sadece üç dolar. İki tanesi beşe. Annen için güzel bir hediye."

"Hayır, teşekkürler," dedi Jim. "Onun bir bıçağı var." Ve sonra da arabasına koştu.

NE OLUYOR BURADA?

Şişeler patlamaya ve evin her tarafında mobilyalar uçuşmaya başladığında bunun birçok açıklaması vardı ama hiçbiri doğru değildi.
Sonrasında biri seni de kapsayabilecek korkunç bir cevaba sahipti.

Bela

Bu öyküdeki olaylar 1958'de New York'un bir banliyösünde, küçük bir beyaz evde yaşandı. İlgili kişilerin isimleri değiştirilmiştir.

3 Şubat Pazartesi. Tom Lombardo ve kız kardeşi Nancy okuldan eve yeni gelmişlerdi. Tom on üç yaşına basmıştı. Nancy on dört yaşındaydı. Mutfaktan gelen yüksek bir POP sesi duyduklarında oturma odasında anneleriyle konuşuyorlardı. Bir şampanya şişesinin mantarı çıkarılmıştı sanki.

Ne var ki öyle bir şey değildi. Bir şişe nişastanın kapağı bir şekilde açılmıştı, şişe devrilip dökülmüştü. Sonra evin her yerinde şişeler patlamaya başladı – aseton, şampuan, çamaşır suyu, tuvalet ispirtosu şişeleri ve hatta bir şişe kutsal su.

Her birinin açılması için iki veya üç defa tam dönüş yapması gereken çevirmeli kapağı vardı.

Ama hepsi kendi kendine açılmış –herhangi bir insan yardımı olmadan– sonra da düşüp dökülmüşlerdi.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Bayan Lombardo. Kimse bilmiyordu. Ama patlama sesleri az sonra durdu ve her şey normale döndü. Bunun sadece o çılgınca şeylerden biri olduğuna karar verip olan biteni akıllarından çıkardılar.

6 Şubat Perşembe. Tom ve Nancy okuldan eve döndükten sonra altı şişenin daha kapakları fırladı. Ertesi gün neredeyse aynı vakitte bir altı şişenin daha kapakları açılıverdi.

9 Şubat Pazar. O sabah saat on birde Tom banyoda dişlerini fırçalıyordu. Babası kapıda dikilip onunla konuşuyordu. Ansızın bir şişe ilaç kendi başına makyaj masasında ilerlemeye başladı ve lava-

boya düştü. Aynı anda bir şişe şampuan makyaj masasının kenarına kadar geldi ve yere düştü. Büyülenmiş hâlde izlediler.

"Polisi arasam iyi olur," dedi Bay Lombardo. O öğleden sonra bir devriye memuru banyoda şişeler patlarken aileyle görüştü. Polis bu davaya Joseph Briggs adında bir dedektifi atadı.

Dedektif Briggs gerçekçi bir adamdı. Bir şey hareket ettiğinde bir insanın veya hayvanın onu hareket ettirdiğine veya bir titreşim, rüzgâr veya başka bir doğal nedenden dolayı hareket ettiğine inanıyordu. O, hayaletlere inanmazdı.

Lombardo ailesi olanlarla bir ilgileri olmadığını söylediklerindeyse en azından içlerinden birinin yalan söylediğini düşündü. Evi incelemek istedi. Sonra bazı uzmanlarla konuşmak ve ne düşündüklerini öğrenmek istedi.

11 Şubat Salı. Bir hafta önce kapağı açılan kutsal su şişesi ikinci kez açıldı ve döküldü. İki gün sonra tekrar döküldü.

15 Şubat Cumartesi. Masadaki küçük porselen heykel havaya yükseldiğinde Tom, Nancy ve bir akrabaları oturma odasında televizyon izliyorlardı. Heykel havada bir metre yükseldi sonra halıya düştü.

17 Şubat Pazartesi. Bir rahip, Lombardo ailesinin evini bu soruna her ne sebep oluyorsa ondan korumak için kutsadı.

20 Şubat Perşembe. Tom yemek masasının bir ucunda ödevini yaparken diğer ucundaki şeker kâsesi salona uçtu ve kırıldı. Dedektif Briggs bunu gördü. Daha sonra masadaki bir şişe mürekkep duvara doğru uçtu ve her yöne mürekkep sıçratarak kırıldı. Sonra başka bir porselen heykel havalandı. Üç metre ilerledi ve bir masaya çarptı.

21 Şubat Cuma. Lombardo ailesi biraz huzur bulmak için hafta sonu bir akrabalarının evine gitti. Onlar yokken evdeki her şey normaldi.

23 Şubat Pazar. Lombardo ailesi geri döndüğünde başka bir şeker kâsesi havalandı. Duvara doğru uçtu ve tuzla buz oldu. Daha sonra Tom'un odasındaki ağır komodin devrildi.

Ama bu hadise yaşandığında odada kimse yoktu.

24 Şubat Pazartesi. Şimdiye kadar Dedektif Briggs bir mühendis, kimyager, fizik uzmanı ve bunun gibi kişilerle konuşmuştu. Bazıları evdeki titreşimlerin bu soruna sebep olduğunu düşünüyordu. Dediklerine göre bunlar yeraltı suyundan veya yüksek frekanslı radyo dalgalarından ya da uçakların neden olduğu sonik patlamalardan kaynaklanıyor olabilirdi.

Kimileri bunun sebebinin elektrik sistemi veya bacadan gelen hava akımı olduğunu söyledi. Şişelerin kapaklarının açılmasının sorumlusu ise içindeki kimyasallardı.

Testler evde titreşim olmadığını gösterdi; elektrik sisteminde de bir sıkıntı bulunmuyordu ve şişelerde onların kapağını fırlatacak hiçbir kimyasal madde yoktu.

O zaman soruna sebep olan neydi? Uzmanların hiçbiri bilmiyordu. Ama Lombardo ailesi her gün sebebini bildiklerini sanan insanlardan onlarca mektup ve telefon alıyordu.

Birçoğu evin perili olduğuna inanıyordu. Bir *poltergeist*'in serbestçe gezindiğini düşünüyorlardı – bir şeyler kendi kendine hareket ettiğinde suçlanan gürültücü hayalet.

Poltergeist'lerin varlığını kimse kanıtlayamamıştı. Ancak insanlar her yerde yüzlerce yıldır onlar hakkında öyküler anlatıyordu.

Ve anlattıkları Lombardo ailesinin başına gelenlerden çok farklı değildi.

Dedektif Briggs tabii ki *poltergeist*'lere inanmadı. O, Tom Lombardo'nun suçlu olabileceğine inanmaya başlamıştı.

Ne zaman bir şey olsa Tom genellikle ya o odada ya da yakınlardaydı. Tom'u sorunun sebebi olmakla suçladığında çocuk bunu reddetti. "Neler döndüğünü bilmiyorum," dedi. "Tek bildiğim bunun beni korkuttuğu."

İnsanlar, Dedektif Briggs'in eğer yanlış bir şey yaparsa öz annesini bile adalete teslim edecek sert bir polis olduğunu söylerdi. Ama o, Tom'a inandı. Ancak şimdi ne düşüneceğini bilmiyordu.

25 Şubat Salı. Bir gazete muhabiri aileyle röportaj yapmak için eve geldi. Daha sonra öyküsünde kullanabileceği bir şeyin olmasını umarak oturma odasında tek başına oturdu.

Tom'un odası muhabirin oturduğu koridorun tam karşısındaydı. Oğlan yatmıştı ama kapısını açık bırakmıştı.

Aniden karanlık odadan küre şeklinde bir nesne uçtu ve duvara çarptı. Muhabir hızla yatak odasına daldı ve ışığı yaktı. Tom, sanki derin bir uykudan yeni uyanmış gibi yatakta doğrulmuş gözlerini kırpıştırıyordu. "Neydi o?" diye sordu.

26 Şubat Çarşamba. Sabah Bay ve Bayan Lombardo'nun yatak odasındaki şifoniyerden küçük, plastik Meryem Ana heykeli havaya yükseldi ve aynaya doğru uçtu. O gece Tom ödevini yapıyordu, altı kiloluk bir plakçalar masadan yükseldi, beş metre uçtu, sonra da yere düştü.

28 Şubat Cuma. Kuzey Carolina'daki Duke Üniversitesi'nden iki biliminsanı geldi. Lombardo ailesinin yaşadığı gibi deneyimleri inceleyen parapsikologlardı. Birkaç gün boyunca aileyle konuşup evi incelediler, neler olduğunu ve buna neyin sebep olduğunu anlamaya çalıştılar.

Bir gece çamaşır suyu şişesinin kapağı havaya fırladı ama biliminsanlarının ziyaretleri sırasında olan tek şey buydu.

Lombardo ailesine aslında bu tür durumlarda bir *poltergeist*'in her şeye sebep olabileceğine dair teoriden bahsetmediler. Bu fikre göre *poltergeist*'ler hayalet değildi. Onlar normal gençlerdi. Bir sorundan dolayı öyle rahatsız oluyorlardı ki duyguları bir tür titreşime dönüşüyordu. Bilinçaltında gerçekleştiğinden bunun olduğunu bile bilmiyorlardı. Ama titreşim bir şekilde bedenlerini terk ediyordu ve neye çarparsa onu hareket ettiriyordu. O sorun çözülene kadar da bu tekrar tekrar oluyordu.

Biliminsanları bu tuhaf güce bir isim vermişti. Onlar buna "psikokinezi" diyordu, nesneleri zihinsel güçle hareket ettirme veya irade gücüyle kontrol edebilme becerisi. Kimse bunun gerçekten

olup olamayacağını ya da nasıl kanıtlanacağını bilmiyordu. Yine de *poltergeist* ihbarlarının çoğu ergenlik dönemindeki çocuklu aileleri içeriyordu ve Lombardo ailesinde iki ergen genç vardı.

3 Mart Pazartesi. Parapsikologlar öğrendikleri hakkında bir rapor hazırlayacaklarını söylediler. Ayrılmalarının ertesi günü bela intikamla geri döndü.

4 Mart Salı. Öğleden sonra yemek odasındaki masadan bir kâse çiçek uçtu ve büfeye çarptı. Sonra bir şişe çamaşır suyu koliden fırladı ve kapağı açılıverdi. Sonra ansiklopedilerle dolu bir kitaplık devrildi ve radyatörle duvar arasına sıkışıp kaldı. Sonra masanın üstündeki el feneri ampulü havaya yükseldi ve üç metre uzaktaki bir duvara çarptı. Son olarak, orada kimse yokken mutfaktan dört kez vurma sesi geldi.

5 Mart Çarşamba. Bayan Lombardo kahvaltıyı hazırlarken oturma odasında büyük bir çarpma sesi duydu. Sehpa kendi kendine ters dönmüştü. Ama bu her şeyin sonu oldu. Bir ay süren karmaşanın ardından her şey normale döndü.

Ağustos ayında iki parapsikolog raporlarını sundular. Onlar Lombardo ailesinin bu öyküyü uydurmadığına karar verdi. Bunu hayal de etmiyorlardı. Sorunları gerçekti. Ama buna ne sebep olmuştu?

Bu işin içinde şakalar, numaralar ya da sihir olmadığını söylediler. Polisin yaptığı gibi yeraltı sularından ve diğer fiziksel nedenlerden kaynaklanan titreşimleri de elediler.

Eleyemeyecekleri tek açıklama ise ergenlik çağındaki bir *poltergeist*'in bu işten sorumlu olduğu ve nesneleri zihinsel güçle hareket ettirdiği ihtimaliydi. Bunu kanıtlayacak yeterli delilleri yoktu ama sahip oldukları tek cevap buydu.

Eğer yapan bir *poltergeist* ise Tom olmalı diye düşünmüşlerdi. Haklıysalar, Tom gibi normal bir çocuk *poltergeist* olabiliyorsa, o zaman bu diğer gençlerin başına da gelebilir. Senin bile başına gelebilir.

KİİİİİİİİİİM?

Bu bölümde dört hayalet, bir hayalet canavar ve bir ceset var.
Ama onlar hakkındaki öyküler korkutucu değil, komik.

Yabancılar

Bir erkek ile bir kadın trende yan yana oturuyordu. Kadın bir kitap çıkarıp okumaya başladı. Tren yarım düzine istasyonda durdu ama o bir kere bile başını kaldırmadı.

Adam onu bir süredir izliyordu, sonra "Ne okuyorsunuz?" diye sordu.

"Bir hayalet öyküsü," dedi kadın. "Çok güzel, çok ürkütücü."

"Hayaletlere inanır mısınız?" diye sordu adam.

"Evet, inanıyorum," diye cevapladı kadın. "Hayaletler her yerde var."

"Ben inanmıyorum," dedi adam. "Bu daha çok batıl inanç. Bunca yıldır hiç hayalet görmedim, bir tane bile."

"Görmediniz mi?" dedi kadın ve ortadan kayboldu.

Domuz

Arthur ile Anne lisedeyken birbirlerine âşık oldular. İkisi de iri, şişman ve neşeliydi, birbirlerine uygun görünüyorlardı. Ama bazen olduğu gibi işler yolunda gitmedi.

Arthur taşındı ve başka biriyle evlendi, Anne ise kimseyle evlenmedi. Ve çok uzun yıllar geçmeden hastalanıp öldü. Bazıları sebebinin kırık bir kalp olduğunu söyledi.

Bir gün Arthur, Anne'le büyüdükleri yerin yakınlarında küçük bir kasabaya arabayla gidiyordu. Çok geçmeden bir domuzun onu takip ettiğini fark etti. Arthur ne kadar hızlı sürerse sürsün, domuz hemen arkasından geliyordu. Her arkasına baktığında domuz oradaydı. Bu onu rahatsız etmeye başladı.

Sonunda daha fazla dayanamadı. Arabasını durdurdu ve domuzun burnuna sağlam ve sert bir şekilde vurdu. "Defol git buradan seni şişko, iğrenç şey!" diye bağırdı.

Onu dehşete düşürerek domuz onunla konuştu ve duyduğu Anne'in sesiydi. "Bu onun hayaleti!" diye düşündü. "O domuz olarak geri döndü!"

"Kimseye zararım yoktu, Arthur," dedi domuz. "Sadece tempolu bir yürüyüşe çıktım, kendi kendime eğleniyordum. Birbirimiz için hissettiklerimizden sonra bana nasıl vurabildin?" Böylece döndü ve uzaklaştı.

(Bu öyküyü anlatırken domuzu yüksek sesle konuşturun.)

Bir Sorun Mu Var?

Bir araba gece geç vakitlerde kırsalda bozuldu. Sürücü birkaç dakika önce boş bir evin önünden geçtiğini hatırladı. "Orada kalayım," diye düşündü. "En azından biraz uyurum."

Oturma odasının köşesinde biraz odun buldu ve şöminede ateş yaktı. Paltosuna sarındı ve uyudu. Sabaha doğru ateş söndü, soğuk onu uyandırdı. "Yakında hava aydınlanacak," diye düşündü. "O zaman yardım bulmaya giderim."

Yeniden gözlerini kapattı. Ama uykuya dalamadan korkunç bir gürültü oldu. Büyük ve ağır bir şey şömineden düşmüştü. Bir dakikadır yerde yatıyordu. Sonra o şey ayağa kalktı ve ona baktı.

Adam ona bir kez baktı ve kaçmaya başladı. Hayatı boyunca hiç bu kadar korkunç bir şey görmemişti. Sadece pencereden atlayacak kadar duraksadı. Sonra ciğerlerinin patlayacağını düşününceye dek koştu, koştu ve koştu.

Soluk soluğa yolda durup nefesini toparlamaya çalışırken omzuna bir şeyin dokunduğunu hissetti. Döndü ve kendini sırıtan bir kafatasındaki iki büyük, kanlı göze bakarken buldu. Bu korkunç bir şeydi!

"Affedersiniz," dedi o şey. "Bir sorun mu var?"

Bu O!

Kadın hayal edebileceğiniz en acımasız, en berbat insandı. Ve kocası da bir o kadar kötüydü. Haklarındaki yegâne iyi şey ormanda tek başlarına yaşamaları ve kimseyi rahatsız edememeleriydi.

Bir gün yakacak odun toplamak için bir yere gittiler ve kadın, kocasına o kadar kızdı ki bir balta alıp kafasını kesti, öyle bir anda. Sonra onu güzelce ve düzgün bir şekilde gömüp eve döndü.

Kendine bir fincan çay hazırladı ve verandaya çıktı. Orada oturmuş sallanan sandalyesinde çayını yudumluyor ve bu korkunç şeyi yaptığı için ne kadar mutlu olduğunu düşünüyordu.

Bir süre sonra uzaktan gelen sızlanan ve inleyen o yaşlı, duygusuz sesi duydu:

"Bu soğuk ve yalnız gecede kiiiiiiiiiiiiiim benimle kalacak? Kiiiiiiiiiiiiiim?"

"Bu *o*!" diye düşündü kadın. Ve bağırarak karşılık verdi: "Tek başına kal seni ihtiyar keçi!"

Az sonra sesi tekrar duydu ama şimdi daha yakındaydı ve şöyle diyordu:

"Bu soğuk ve yalnız gecede kiiiiiiiiiiiiiim benimle oturacak? Kiiiiiiiiiiiiiim?"

"Sadece deli bir adam!" diye haykırdı kadın. "Tek başına otur seni pis fare!"

Sonra sesi daha da yakından duydu, şöyle diyordu:

"Bu soğuk ve yalnız gecede kiiiiiiiiiiiiiim benimle olacak? Kiiiiiiiiiiiiiim?"

"Hiç kimse!" diye alay etti kadın. "Tek başına ol seni sefil köstebek!"

Eve girmek için ayağa kalktı ama şimdi ses tam arkasındaydı ve fısıldıyordu:

"Bu soğuk ve yalnız gecede kiiiiiiiiiiiiiim benimle kalacak? Kiiiiiiiiiiiiiim?"

Kadın cevap veremeden önce kocaman, kıllı bir el köşeden çıkıp onu yakaladı ve ses bağırdı:

"*SEN*!"

(Son sözü söylediğiniz sırada arkadaşlarınızdan birini yakalayın.)

P-Ö-Ö-Ö-R-R-R-T!

Sarah yattıktan sonra bir hayalet gördü. Şifoniyerin üzerinde oturuyor, gözlerinin olması gereken yerdeki iki kara delikten ona bakıyordu. Çığlık attı ve annesi ile babası koşarak geldiler.

"Şifonyerinin üzerinde bir hayalet var," dedi titreyerek. "Bana bakıyor."

Işığı açtıklarında gitmişti. "Kötü bir rüya görüyordun," dedi babası. "Şimdi uyu hadi."

Ama onlar gittikten sonra hayalet yine oradaydı, şifoniyerin üzerinde oturmuş ona bakıyordu. Genç kız battaniyeyi başının üzerine çekti ve uykuya daldı.

Ertesi gece hayalet geri geldi. Tavanda ona bakıyordu. Sarah onu görünce çığlık attı. Yine annesi ve babası koşarak geldi.

"O tavanda," dedi.

Işığı açtıklarında hiçbir şey yoktu. "Bu senin hayal gücün," dedi annesi ve ona sarıldı.

Ama onlar gittikten sonra hayalet yine oradaydı, tavandan aşağı ona bakıyordu. Genç kız başını yastığın altına soktu ve uykuya daldı. Ertesi gece hayalet geri geldi. Yatağında oturmuş ona bakıyordu. Sarah anne babasına seslendi ve koşarak geldiler.

"Yatağımda," dedi. "Durmadan bana bakıyor."

Işığı açtıklarında hiçbir şey yoktu. "Boş yere canını sıkıyorsun," dedi babası. Onu burnundan öptü ve yatırdı. "Şimdi uyu hadi."

Ama anne babası gittikten sonra hayalet yine yatağında oturmuş ona bakıyordu.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordu Sarah. "Neden beni yalnız bırakmıyorsun?"

Hayalet parmaklarını kulaklarına soktu ve onları kıza doğru oynattı.

Sonra dilini çıkarıp şöyle dedi:

"P-Ö-Ö-Ö-R-R-R-T!"

(Bu sesi çıkarmak için dilinizi dudaklarınızın arasına koyun ve üfleyin. Buna dili "pörtletmek" denir.)

Sıradaki Sen Olabilirsin...

Cenaze arabası geçerken düşündün mü hiç,
Sıradaki ölecek kişinin sen olabileceğini?
Seni büyük beyaz bir çarşafa sararlar
Başından ayaklarına kadar.
Solucanlar sürünerek girer, sürünerek çıkar
Midene girer ve burnundan çıkar
Gözlerin düşer ve dişlerin çürür,
İşte bu mükemmel bir günün sonudur.

Notlar ve Kaynaklar

Gösterilen kaynaklar Bibliyografya'da yer almaktadır.

ÖCÜLER

"Öcüler", orijinal hâliyle *boo men,* Newfoundland'deki hayali korkunç yaratıkların adıdır. Birçok Newfoundland sakininin göç ettiği Büyük Britanya'daki *bogart*'lara ve Amerika'daki *boogeyman*'lere çok benzerler. Bakınız Widdowson, *If You Don't Be Good,* s. 157-60; Widdowson, "Bogeyman."

Mezarlıkta bir hayaletle karşılaşan kızın öyküsü birçok yerde anlatılır.

ÖLÜM GELDİĞİNDE

Randevu: Bu öykü genellikle Asya'da geçen eski bir masalın tekrar anlatımıdır. Genç bir adam Suriye'nin başkenti Şam'daki pazar yerinde Ölüm'ü görür. Kaderinden kaçmak için şimdi Irak'a bağlı olan Bağdat'a veya Samarra'ya gider. Ölüm elbette onu beklemektedir. Bazı versiyonlarda Ölüm bir erkek değil kadındır. Öykü bir şekilde Edith Wharton, İngiliz yazar W. Somerset Maugham ve Fransız yazar Jean Cocteau tarafından anlatıldı. Amerikalı romancı John O'Hara ilk kitabına *Samarra'da Randevu* adını verdi. Bakınız Woollcott, s. 602-3.

Otobüs Durağı: Bir hayaletin insan formunda geri döndüğü "kaybolan otostopçu" öyküleri ailesindendir. Hayalet genellikle gece geç saatlerde ya da fırtına sırasında bir sokak köşesinde görülür ve biri onu arabayla eve bırakmayı teklif eder. Ancak sürücü

varış noktasına ulaştığında yolcu ortadan kaybolurdu. "Otobüs Durağı" öyküsündeki hayalet ortadan kaybolmadan önce birkaç hafta insan formunda kalır.

Öykünün birkaç versiyonu bulunmaktadır. Bunlardan biri Barbara Carmer Schwart'ın New York, Delmar'daki 1940'lardan bir anısıdır. Ayrıca genç kadının hayalet olduğunu öğrendiğinde genç adamın aklını kaybettiği bir versiyon da mevcuttur. Bakınız Jones, *Things That Go Bump in the Night*, s. 173-74.

Benzer bir öykü antik Roma'da anlatılırdı. Philinnion adında genç bir kadın ölür ve altı ay sonra onun öldüğünü bilmeyen sevdiği adamla birlikte görülür. Ailesi bunu öğrenince kızlarını görmek için acele eder. Genç kız ailesini "hayatına" karışmakla suçlar ve ikinci kez ölür. Bakınız Collison-Morley, s. 652-72.

Halkbilimci Jan Brunvand kaybolan otostopçu masalının pek çok versiyonunu *The Vanishing Hitchhiker*, s. 24-40, 41-46'da anlatmaktadır.

Ayrıca bu konuda yapılmış en azından iki popüler şarkı vardır: Milton C. Addington tarafından bestelenen 1960'ların başlarında bir pop-rock şarkısı olan "Laurie (Strange Things Happen)" ve 1961'de Joe Kingston ve M. K. Scosa tarafından bestelenen bir country şarkısı olan "Bringing Mary Home". Bu kitap yazıldığında ikisi de hâlâ icra ediliyordu.

Hızlı ve Daha Hızlı: Bu, 1940'ların New York ya da New Hampshire'daki bir yaz kampı öyküsünün yeniden anlatımıdır. Ruth L. Tongue'nun 1964'te İngiltere, Berkshire'da bazı şehirli çocukların Windsor Ormanı'nda boynuzdan eski bir av borusu bulduğuna dair derlediği bir beyanı yayımlar.

Çocuklardan biri boruyu çaldığında bir av partisinin hayaletlerini çağırır ve hayalet bir avcının hayalet okları tarafından öldürülür. Bakınız Tongue, s. 52.

Nasıl da Lezzetli: Bu, halkbilimcilerin "Darağacındaki Adam" ailesi veya masal tipi 366 dedikleri yüzlerce öyküden biridir. Amerika,

Büyük Britanya, Batı Avrupa ve Afrika ile Asya'nın bazı bölgelerinde bulunurlar. İngilizce konuşulan yerlerde belki de en çok bilineni "Altın Kollu Adam"dır.

Bir versiyon için bakınız Schwartz, *Tomfoolery*, s. 28-30.

Bu tür öykülerin kökleri ailesi açlıktan kırılan işsiz bir adamın kadim masalına dayanır. Adam yiyecek ararken bir suçlunun asıldığı darağacına rastlar. O ölü adamın kalbini (veya vücudunun bir başka parçasını keser) ve eve götürür. O gece ailesi ziyafet çeker. Ama hepsi uyurken darağacındaki adam vücudunun çalınan kısmını aramaya geliyor. Bulamayınca ise onu çalan kişiyi yanında götürür. Bakınız Thompson, *The Folktale*, s. 42.

"Nasıl da Lezzetli" bu öyküyü yakından takip eder. Tekrar anlatım ise 1940'ların başında Amerika Birleşik Devletleri'nin kuzeydoğusunda duyduğum anlatılara dayanıyor. Louis C. Jones, kocanın karısının ciğerini çıkarıp hayalete vererek kendisini kurtardığı bir New York City versiyonunu yayımlar. Bakınız Jones, *Things That Go Bump in the Night*, s. 96-99.

Merhaba Kate!: Bu öykü güneybatı Munster, İrlanda'dan bir efsaneye dayanmaktadır. Bakınız Curtin, s. 59-60.

Siyah Köpek: Öykü 1920'lerde Fransa'nın Bourg-en-Forêt köyünden bildirilen bir deneyime dayanmaktadır. Bu metindekine benzer hayali bir siyah köpeğin kötü bir insanın hayaleti veya ölümün habercisi olduğu söylenir. Bakınız Van Paassen, s. 246-50.

Ayak Sesleri: Bu öykü, Kanadalı halkbilimci Helen Creighton tarafından Amherst, Nova Scotia'da derlenen bir öyküye dayanmaktadır. Bakınız Creighton, s. 264-66.

Kedilerin Gözleri Gibi: Bu, İngiliz yazar Augustus Hare'nin 19. yüzyılın sonlarında anlattığı bir öyküden uyarlanmıştır. O versiyonda cenaze arabası dört at tarafından çekiliyordu. Bakınız Hare, s. 49-50.

SINIRDA

Bess: Bu öykü eski bir Avrupa efsanesine dayanmaktadır. İsviçreli halkbilimci Max Lüthi, yaklaşık iki bin yıl önce bugün Rusya'da yaşayan hükümdar Oleg'den hareketle "Oleg'in Ölümü" adını verdi. John Nicholas'ın tıpkı öykümüzde yaptığı gibi korktuğu bir atın cesedinde saklanan zehirli bir yılan tarafından ısırılarak öldüğü söylenir.

Bu efsane halk edebiyatında sıkça yer alan birçok tema içerir: zayıf görünen şey güçlü olabilir, imkânsız görünen şey mümkün olabilir, yüzleştiğimiz en büyük tehlike içimizdedir. Bakınız Lüthi, "Parallel Themes".

Harold: Halk ve kurgusal edebiyatındaki birkaç masal bir insanın yarattığı ama canlanan oyuncak bir bebekten veya başka bir figürden bahseder. Yahudi efsanesi golemde, bir haham kilden bir heykele hayat vermek için büyü kullanır. Kontrolden çıktığındaysa onu yok eder. Mary Wollstonecraft Shelley'nin romanı *Frankenstein*'da İsviçreli bir öğrenci cansız varlığı nasıl canlı hâle getireceğini keşfeder ve yarattığı canavar tarafından yok edilir.

Yunan masalı "The Gentleman Made of Groats" veya "Mr. Simigaldi"de bir prenses kendine iyi bir koca bulamaz. Bu yüzden bir kilo badem, bir kilo şeker ve bir kilo dövülmüş tahılı karıştırır ve karışıma insan şekli verir. Dualarına cevap olarak Tanrı bu figüre hayat verir. Birçok maceradan sonra ikisi mutluluğa kavuşur. "Harold" öyküsü bir Avusturya-İsviçre efsanesinin tekrar anlatımıdır. Bakınız Lüthi, *Once Upon a Time*, s. 83-87.

Ölü El: Bu efsane 19. yüzyılda İngiltere'nin doğusundaki Lincolnshire'da anlatılırdı. Lincolnshire Cars'ta geçiyordu, daha sonra ise Kuzey Denizi'nde yerel halkın kötü ruhlara ev sahipliği yaptığına inandığı geniş bir bataklıkta. Bu öykü M.C. Balfour, s. 271-78'den uyarlanmış ve kısaltılmıştır.

Böyle Şeyler Olur: Bu, bir kişinin bir cadı tarafından işkence gördüğüne inandığı ve onu durdurmaya çalıştığı geleneksel bir Ameri-

kan efsanesidir. Bazı öykülerde kişi, cadının resmini çizip gümüş bir mermi sıkarak veya resme bir çivi çakarak cadıyı öldürmeye çalışır. Bu temayı, eğitimli bir kişi olayların kontrolden çıktığını hissettiğinde ortaya çıkabilecek eğitim ve batıl inanç arasındaki çatışmaya işaret etmek için uyarladım ve genişlettim. Bakınız Thompson, "Granny Frone", *Folk Tales and Legends*, s. 650-52; Cox, s. 208-9; Randolph, *Ozark Magic*, s. 288-90; Yarborough, s. 97.

VAHŞİ KOŞU

Kurt Kız: Güneybatı Teksas'ın güneybatısından, vahşi bir şekilde büyüyen bir çocuk hakkındaki bu efsane, birçok kültürdeki öyküye benzer. Bazıları aşağıda açıklanmıştır.

Teksaslı kurt kızı ilk kez 1975'te El Paso'da başka bir kitap için araştırma yaparken duydum. O zamanlar seksenli yaşlarında emekli bir işçi olan Juan de la Cruz Machuca bana öyküyü bildiği gibi anlattı. Onun versiyonu, "Devil's River'ın Kurt Kızı" adıyla L. D. Bertillion tarafından 1937'de yayımlanan olayın tarihçesi hakkındaki makalesiyle örtüşüyor. Bakınız Bertillion, s. 79-85. Benim tekrar anlatımım sözlü beyanlardan ve bu makaleden oluşturuldu.

Bertillion öyküsüne tuzakçı Dent'in Georgia'da Mollie Pertul'a âşık olması, bir süre sonra da bir tuzak işinde ortağını öldürüp kaçmasıyla başlar. Bir yıl sonra Mollie için geri döner ve ikisi sessizce Teksas'a gidip Devil's River'a yerleşir. Efsaneye göre Mollie orada kurt kız olarak bilinen çocuklarını doğurur.

Devil's River ve Rio Grande'nin kurt kızın dolaştığı söylenen bölümleri modern zamanlarda baraj gölü ve dinlenme yeri yapılmak üzere sular altında kaldı.

Kurtlar tarafından yetiştirilen çocuklar hakkındaki en eski efsanelerinden biri, annesinin onları antik Latium'daki Tiber Nehri'ne bir sepet içinde bıraktığı söylenen yeni doğan ikizler Romulus ve

Remus'un ünlü öyküsüdür. Sepet kıyıya vurduğunda, çocuklar bir çoban gelip onları büyütene kadar bir dişi kurt tarafından emzirilir. Efsaneye göre Romulus, ikiziyle birlikte Tiber'den kurtarıldığı yerde Roma'yı kurar. Rudyard Kipling'in "Mowgli'nin Kardeşleri" öyküsü Hindistan'da bir kurt inine giren ve onlar tarafından büyütülen bir erkek bebek hakkındadır. Bakınız Kipling, s. 1-43.

Arkansas'taki Ozark Dağları'ndan modern bir efsane, kocasıyla birlikte mısır çapalarken annesi yere yatırdığında kaybolan beş aylık bir çocuğu anlatır. Yıllar sonra biri ya da bir hayvan çiftliklerinden tavuk çalmaya başlar ama çift buna türlü engel olamaz. Bir gece adam çıplak bir çocuğun tavukla kaçtığını görür. Çocuğu bir mağaraya kadar takip ettiğindeyse onu yaşlı ve hasta bir kurtla bulur, hayvan çaldığı tavuğu yemektedir. Çocuk çiftçiye bir kurt gibi hırlar ama çiftçi onu oradan götürmeyi başarır. Elbette bu onun oğludur. Bakınız Parler, s. 4.

Ayrıca ebeveynleri onları terk ettikten, kaybolduktan sonra ya da bir deniz kazasının ardından vahşi bir şekilde büyüyen gençlerin öyküleri de mevcuttur. Bunlardan biri 1795'ten 1800'e kadar güney Fransa'daki el değmemiş doğada kendi başına yaşayan Aveyronlu vahşi çocuğun gerçek öyküsüdür. Bakınız Shattuck.

Buna benzer iki California efsanesi vardır. Bunlardan biri 1900'lerin başında batan bir yelkenli teknenin ardından Santa Barbara açıklarındaki bir adada karaya çıkan iki yaşındaki bir kız hakkındadır. Yıllar sonra adada yaban keçisi avlayan erkekler keçi gibi zıplayarak kaçan genç bir kadına rastlar. Onu yediği hayvanların kemikleriyle dolu bir mağarada saklanmış hâlde bulurlar. Öyküye göre onu anakaraya götürürler ve onun kayıp kız olduğu belirlenir. Ona ne olduğuna dair bir kayıt bulunmamaktadır. Bakınız Fife, s. 150.

Bir başka efsane ise kabilesi 1835'te Santa Barbara'nın yetmiş mil açıklarındaki San Nicholas Adası'nı terk ettiğinde geride bıra-

kılan Yerli bir kız hakkındadır. Kurtarılıncaya kadar on sekiz yıl boyunca yalnız yaşadığı söylenmektedir. Scott O'Dell'in *Mavi Yunuslar Adası* romanı bu öyküye dayanmaktadır. Bakınız Ellison, s. 36-38, 77-89; O'Dell.

BEŞ KÂBUS

Rüya: Bazı rüyalar gerçekleşir çünkü bunu yapmaları mantıklıdır. Örneğin bakınız Schwartz, Telling Fortunes, s. 57-64. Ama bu rüya bir bulmaca. Bu öykü, Augustus Hare'in otobiyografisinde s. 302'de anlattığı bir deneyime dayanmaktadır.

Sam'in Yeni Evcil Hayvanı: Bu öyküyü 1987'de Portland, Oregon'da duydum. O dönem anlatılan birçok versiyondan biriydi.

Halkbilimci Jan Brunvand modern efsanelerden oluşan derlemelerinden birine *The Mexican Pet* adını verdi. 1984 bu öykünün Newport Beach, California versiyonunu ve diğer versiyonlarını alarak yeniden bastı. Bakınız s. 21-23.

Halkbilimci Gary Alan Fine, bu efsanenin ABD'ye yasadışı yollardan giren ve Amerikalıların işlerini ellerinden almak için yarışan Meksikalı işçilere duyulan öfkeyi yansıttığını öne sürmektedir. Meksikalılar, sıçan olduğu ortaya çıkan bir evcil hayvan tarafından temsil edilir. Fransa'da, Afrika ve Yakın Doğu'dan işçilerin gelişine dayanan benzer bir efsaneden bahseder. Bakınız Fine, s. 158-59.

Belki Hatırlarsın: Öykünün Nasıl Bittiğini.

Rosemary'nin annesine ne oldu?

Otel doktoru Bayan Gibbs'i gördüğünde ölmek üzere olduğunu hemen anlar. Onda, çok hızlı şekilde öldüren ve ürkütücü salgınlara yol açan korkunç bir hastalık olan vebanın bir türü vardır.

Paris'in ortasında bir kadının vebadan öldüğü haberi çıkarsa panik yaşanırdı. Oteldeki ve diğer yerlerdeki insanlar kaçmak için acele ederlerdi. Doktor otel sahiplerinin ne yapmasını beklediğini anlar. Vakayı gizli tutar. Aksi hâlde çok para kaybetmeleri söz konusudur.

Rosemary'yi devre dışı bırakmak için doktor onu işe yaramaz ilaçları alması için Paris'in diğer ucuna gönderir. Tam da beklediği gibi Bayan Gibbs, kızı gittikten kısa bir süre sonra ölür. Cansız bedeni otelden gizlice gömüleceği mezarlığa götürülür. Bir çalışan ekibi odayı hızla yeniden boyar ve içindeki her şeyi değiştirir.

Resepsiyon görevlilerine Rosemary'ye yanlış otelde olduğunu söylemeleri emredilir. Odasını görmek için ısrar ettiğindeyse oda çoktan bambaşka bir yer hâline gelmiş ve tabii ki annesi ortadan kaybolmuştur. Bu olaya karışanlar bu sırrı açıklarlarsa işlerini kaybedecekleri konusunda uyarılır.

Şehirde paniği önlemek için polis ve gazeteler bu ölümden hiç bahsetmemeye karar verir. Polis raporu hazırlanmaz; tek bir haber çıkmaz. Sanki Rosemary'nin annesi ve odası hiç var olmamıştır.

Öykünün başka bir versiyonundaysa Rosemary ve annesinin ayrı odaları vardır. Bayan Gibbs gece Rosemary uyurken ölür. Cansız bedeni ortadan kaldırılır. Sonra odası yeniden boyanır ve mobilyaları değiştirilir. Rosemary ertesi sabah annesini bulamadığında, otele giriş yaparken annesinin yanında olmadığı söylenir.

Aylar süren aramadan sonra bir arkadaş, akraba ya da genç kadının kendisi otelde çalışan birini bulur ve rüşvet vererek neler olduğunu ortaya çıkarır.

Bu efsane 1950'de yayınlanan *So Long at the Fair* filminin konusunu oluşturdu. Aynı zamanda biri 1913'te yayınlanan iki romana da ilham kaynağı oldu. Ama öykü o zaman bile eskiydi. Yazar Alexander Woollcott hem 1911'de *Londra Daily Mail*'de İngiltere'de geçen hem de 1889'da *Detroit Free Press*'te Amerika'da geçen gerçek bir öykü olarak yayımlandığını keşfetti. Bu öykü Amerika ve Avrupa'da bilinir hâle geldi. Bakınız Woollcott, s. 87-94; Briggs ve Tongue, s. 98; Burnham, s. 94-95.

Kırmızı Nokta: Bu efsanenin Amerika ve Büyük Britanya'da birkaç versiyonu bulunmaktadır. Örümcekler yumurtalarını, ipekten ördükleri ve gözlerden uzak bir yerde tuttukları kozalara ya da yumurta keseciklerine bırakırlar. Halkbilimci Brunvand buna

benzer öykülerin vücudumuzun bu türdeki yaratıklar tarafından istila edilme korkusundan kaynaklandığını öne sürmektedir. Bakınız Brunvand, The Mexican Pet, s. 76-77.

Hayır, Teşekkürler: Bu öykü, 2 Mart 1983 tarihinde *The New York Times*'ta üstünkörü şekilde verilen bir habere dayanmaktadır.

NE OLUYOR BURADA?

Bela: Bu öyküdeki garip olaylar için bir neden bulunamadığında birçok insan *poltergeist* denilen gürültücü, yaramaz bir hayaletin sorumlu olup olmadığını merak etti. *Poltergeist* dadanma öyküleri yüzyıllardır halk kültürümüzde yaygındır. *Poltergeist*'lerin nesnelerin uçmasına, mobilyaların sallanmasına, yataktan çarşaf ve battaniyelerin çekilmesine, vurma ve inleme sesleri ile diğer yaramazlıklara neden olduğu söylenir.

1881'de Teksas, Cisco'daki bir çiftlikte bir şey veya biri taşlar fırlattı, anahtarsız kilitli kapıları açtı, tavandaki çatlaklardan çiğ yumurta döktü ve bir kedi gibi miyavladı.

Her şey ve herkes "Bela"da olduğu gibi kontrol edildi. Olanların bir kısmı şakacı birinin işi olabilirdi. Ancak çoğu için, bir *poltergeist*'in iş başında olması dışında hiçbir açıklama yoktu. Bakınız Lawson ve Porter.

Öykümüzdekiler gibi parapsikologlar insanların sahip olabileceği henüz anlaşılmamış zihinsel güçlerle ilgileniyorlar. Psikokinezi ve duyu ötesi algı bu güçlere örnektir.

"Bela", *The New York Times*, *Life* dergisi ve diğer yayınlardaki haberlere dayanmaktadır. *Poltergeist* öyküleri ve *poltergeist* araştırmaları hakkında bilgi için bakınız Carrington ve Fodor, Creighton, Haynes, Hole ve Rogo.

KİİİİİİİİİİİM?

Yabancılar: Bu kısa öykü Amerika ve İngiltere'de anlatılmaktadır. Bir şalgam tarlası ve bir müze dahil olmak üzere öykünün geçtiği birçok ortam vardır.

Domuz: Hayaletlerin pek çok biçimde görüldüğü söylenir: hayvanlar olarak – öykümüzde bir domuz; ateş topları ve diğer ışıklar olarak; yaşayan insanlar olarak; ve hayaller olarak. Elbette bazı hayaletler görünmez kalır, varlıklarını yalnızca eylemleri ve sesleriyle bilinir hâle getirir.

Bir domuz olarak geri dönen kadının öyküsü Prens Edward Adası'nda anlatılan Kanada kökenli bir hayalet öyküsünden uyarlandı ve genişletildi. Bakınız Creighton, s. 206.

Bir Sorun Mu Var?: Bu öykü Jones'un "The Ghosts of New York," s. 240'taki Afro-Amerikan bir hayalet öyküsünün özetinden genişletildi. Bu, korkunç bir canavarla karşılaşma hakkındaki muzip bir öyküyle bağlantılıdır. Bu öyküde canavar firari bir deli katildir. Kaçan adama yetişip, "Ebeledim seni serseri!" diye bağırır. Bakınız Schwartz, *Tomfoolery*, s. 93, s. 116.

Bu Ol!: "Darağacındaki Adam" masal ailesinin bir versiyonudur. İki anlatımdan uyarlandı. Biri Kentucky'nin Cumberland Gap bölgesinden; bakınız Roberts, s. 32-33. Diğeri Pennsylvania Üniversitesi halkbilimi arşivinden. 1940 yılında Emory L. Hamilton tarafından Wise, Virginia'da yaşayan Etta Kilgore'dan derlenmiştir. "Nasıl da Lezzetli" öyküsünün notlarına bakınız.

P-Ö-Ö-Ö-R-R-R-T!: Bu öykü küçük çocukların anlattığı bir fıkranın genişletilmiş hâlidir.

Sıradaki Sen Olabilirsin...: Ünlü "Cenaze Arabası Şarkısı"nın bu parodisi Massachusetts Üniversitesi'nin halkbilimi koleksiyonundandır. Chelmsford, Massachusetts'ten Susan Young katkıda bulunmuştur. Bu geleneksel şarkının ve arka planının bir versiyonu için bakınız Schwartz, *Karanlıkta Anlatılacak Korkunç Öyküler,* s. 31., s. 75.

Bibliyografya

Gençlerin ilgisini çekebilecek kitaplar yıldızla(*) işaretlenmiştir.

Kitaplar

Briggs, Katharine M. *A Dictionary of British Folktales.* 4 vols. Bloomington, Ind.: Indiana University Press, 1967.

———, and Ruth L. Tongue. *Folktales of England.* Chicago: University of Chicago Press, 1965.

*Brunvand, Jan H. *The Mexican Pet: More New Urban Legends and Some Old Favorites.* New York: W. W. Norton & Company, Inc., 1986.

*———. *The Vanishing Hitchhiker: American Urban Legends and Their Meanings.* New York: W. W. Norton & Company, Inc., 1981.

Burnham, Tom. *More Misinformation.* New York: Lippincott & Crowell, Publishers, 1980.

Carrington, Hereward, and Nandor Fodor. *Haunted People: Story of the Poltergeist Down the Centuries.* New York: New American Library, Inc., 1951.

Collison-Morley, Lacy. *Greek and Roman Ghost Stories.* Oxford: B.H. Blackwell, 1912.

*Creighton, Helen. *Bluenose Ghosts.* Toronto: Ryerson Press, 1957.

Curtin, Jeremiah. *Tales of the Fairies and the Ghost World: Irish Folktales from Southwest Munster.* London: David Nutt, 1895.

Ellison, William H., ed. *The Life and Adventures of George Nidever.* Berkeley, Cal.: University of California Press, 1937.

Hare, Augustus. *The Story of My Life.* London: George Allen & Unwin Ltd. An abridgment of Vols. 4,5, and 6, George Allen, 1900.

Haynes, Renee. *The Hidden Springs: An Enquiry into Extra-Sensory Perception*, rev. ed. Boston: Little, Brown and Company, 1973.

Hole, Christina. *Haunted England: A survey of English Ghost-Lore.* London: P.T. Batsford Ltd., 1940.

*Johnson, Clifton. *What They Say in New England and Other American Folklore.* Boston: Lee and Shepherd, 1896. Reprint edition, Carl A. Withers, ed. New York: Columbia University Press, 1963.

*Jones, Louis C. *Things That go Bump in the Night.* New York: Hill and Wang, 1959.

Kipling, Rudyard. *The Jungle Book.* New York: Harper and Brothers, 1893. (Rudyard Kipling, *Orman Kitabı*, çev. Gökçe Yavaş, İthaki Yayınları, 2016)

Lüthi, Max. *Once Upon a Time: On the Nature of Fairy Tales.* Bloomington, Ind.: Indiana University Press, 1976.

O'Dell, Scott. *Island of the Blue Dolphins.* Boston: Houghton Mifflin Company, 1960. (Scott O'Dell, *Mavi Yunuslar Adası*, çev. Yasemin Kahraman, Epsilon Yayınevi, 2014)

Randolph, Vance. *Ozark Superstitions.* New York: Columbia University Press, 1947. Reprint edition, *Ozark Magic and Superstitions.* New York: Dover Publications, Inc., 1964.

Roberts, Leonard. *Old Greasybeard: Tales from the Cumberland Gap.* Detroit: Folklore Associates, 1969. Reprint edition, Pikesville, Ky.: Pikesville College Press, 1980.

Rogo, D. Scott. *The Poltergeist Experience.* Harmonds worth, England: Penguin Books Ltd., 1979.

*Schwartz, Alvin. *More Scary Stories to Tell in the Dark.* New York: J. B. Lippincott, 1984. (Alvin Schwartz, *Karanlıkta Anlatılacak Bambaşka Korkunç Öyküler*, çev. Eren Abaka, İthaki Yayınları, 2021)

*———. *Scary Stories to Tell in the Dark.* New York: J. B. Lippincott, 1981. (Alvin Schwartz, *Karanlıkta Anlatılacak Korkunç Öyküler*, çev. Eren Abaka, İthaki Yayınları, 2021)

*———. *Telling Fortunes: Love Magic, Dream Signs, and Other Ways to Tell the Future.* New York: J. B. Lippincott, 1987.

*———. *Tomfoolery: Trickery and Foolery with Words.* Philadelphia: J. B. Lippincott Company, 1973.

Shattuck, Roger. *The Forbidden Experiment: The Story of the Wild Boy of Aveyron.* New York: Farrar, Straus & Giroux, Inc., 1980.

Shelley, Mary Wollstonecraft. *Frankenstein, or the Modern Prometheus.* Indianapolis: The Bobbs-Merrill Company, Inc., 1974. (Mary Shelley, *Frankenstein*, çev. Orhan Yılmaz, İthaki Yayınları, 2017)

Thompson, Stith. *The Folktale.* Berkeley, Cal.: University of California Press, 1977.

———, ed. *Folk Tales and Legends.* The Frank C. Brown Collection of North Carolina Folklore, Vol. 1. Durham, N. C.: Duke University Press, 1952.

Tongue, Ruth L. *Forgotten Folk-Tales of the English Counties.* London: Routledge & Kegan Paul Ltd., 1970.

Van Paassen, Pierre. *Days of Our Years.* New York: Hillman-Curl, Inc., 1939.

Widdowson, John. *If You Don't Be Good: Verbal Social Control In Newfoundland.* St. John's, Newfoundland: Memorial University of Newfoundland, 1977.

Woollcott, Alexander. *While Rome Burns.* New York: The Viking Press, Inc., 1934.

Yarborough, Willard, ed. *The Best Stories of Bert Vincent.* Knoxville, Tenn.: Brazos Press, 1968.

Makaleler

Balfour, M. C. "Legends of the Lincolnshire Cars, Part 2." *Folklore* 2 (1891): 271–78.

Bertillion, L.D. "The Lobo Girl of Devil's River." *Straight Texas.* Publications of the Texas Folklore Society 13 (1937): 79–85.

Cox, John Harrington. "The Witch Bridle." *Southern Folklore Quarterly* 7 (1943): 203–9.

Fife, Austin E. "The Wild Girl of the Santa Barbara Channel Islands. *California Folklore Quarterly* 2 (1943): 149–50.

Fine, Gary Alan. "Mercantile Legends and the World Economy: Dangerous Imports from the Third World." *Western Folklore* 48 (1989): 153–62.

Graves, Robert. "Praise Me and I Will Whistle to You." *The New Republic*, Sept. 1, 1958, 10–15.

Jones, Louis C. "The Ghosts of New York: An Analytical Study." *Journal of American Folklore* 57 (1944): 237–54.

Lawson, O. G., and Kenneth W. Porter. "Texas Poltergeist, 1881." *Journal of American Folklore* 64 (1951): 371–82.

Lüthi, Max. "Parallel Themes in Folk Narrative and in Art Literature." *Journal of the Folklore Institute* 6 (1967): 3–16.

The New York Times. Articles in 1958 regarding incidents described in "The Trouble," a story in this book: issues of Feb. 3, 6, 7, 9, 20, 22, 24, 25, 27; Mar. 6, 26, 29.

———. "Stranger in the Night." Metropolitan Diary, Mar. 3, 1982, C2.

Parler, Mary Celestia. "The Wolf Boy." *Arkansas Folklore* 6 (1956): 4.

Wallace, Robert. "House of Flying Objects." *Life*, Mar. 17, 1958, 49–58. Regarding incidents in the story "The Trouble."

Ward, Donald. "The Return of the Dead Lover: Psychic Unity and Polygenesis Revisited." *Folklore on Two Continents: Essays in Honor of Linda Dégh*, 310–17. Eds.: Nikolai Burlakoff and Carl Lindahl. Bloomington, Ind.: Trickster Press, 1980.

Widdowson, John. "The Bogeyman: Some Preliminary Observations on Frightening Figures." *Folklore* 82 (1971): 90–115.

Teşekkürler

Korkunç öyküler serisinin üçüncü kitabını isteyen pek çok erkek ve kıza teşekkür ediyorum. Umarım bu onları memnun eder. Ayrıca öykülerini benimle paylaşan insanlara ve Orono'daki Maine Üniversitesi'ndeki, Pennsylvania Üniversitesi'ndeki ve Princeton Üniversitesi'ndeki kütüphanecilere ve halkbilimi arşivcilerine araştırmamdaki yardımlarından dolayı minnettarım. "Kaybolan otostopçu" efsanesi hakkındaki şarkıları bulduğu için Kongre Kütüphanesi'nden Joseph Hickerson'a teşekkür ederim. Ve her zamanki gibi eşim ve meslektaşım Barbara Carmer Schwartz'a katkılarından dolayı müteşekkirim.

A.S.